

Els jutges es treuen la careta

nº 76-febrer-març 2007- donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals pàg 3, 12-14
El sistema judicial es desemmascara
Cap a on va Batasuna

Sindical pàg 4-11
¿Plena ocupació o plena precarietat?
Acord interconfederal
Escoles d'adults en lluita

Política pàg 15-17
Per l'absolució de "l'escamot Dixan"
ICV al capdavant de la repressió: Nuri, Llibertat!

Internacional pàg 18-24
A 20 anys de la mort de Moreno
Canvi climàtic
L'imperialisme imposa la fam a Palestina

Correu Internacional 127: Venezuela

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

La vida de los otros, de Florian Henckel von Donnersmarck

Des d'aquestes pàgines hem recomanat moltes òperes primes, i avui ho farem un cop més: aquesta és la primera pel·lícula de Florian Henckel von Donnersmarck, i és una altra joia del cinema alemany que podeu posar al costat de Deliciosa Marta (anava d'amor i gastronomia) i de Goodbye Lenin (comèdia sobre el final de la RDA, l'Alemanya estalinista).

No, no es tracta d'una comèdia. Un agent de l'Stasi -policia secreta- ha de vigilar un reconegut autor teatral i una popular actriu que és també la seva nòvia. Espiarlos posa a l'agent en contacte amb un món nou per a ell, un món on existeixen la literatura, la música, l'art i l'amor, elements que no hi són a la seva vida. El director no es cansa de repetir que el seu film no és sobre la República Democràtica Alemanya, sinó sobre l'amor, la fidelitat i la traïció, sobre de quina manera un Estat pot violar la vida privada de les persones,

insisteix molt que -en la seva creació- no tenia cap intenció didàctica, que només volia parlar de les emocions humanes.

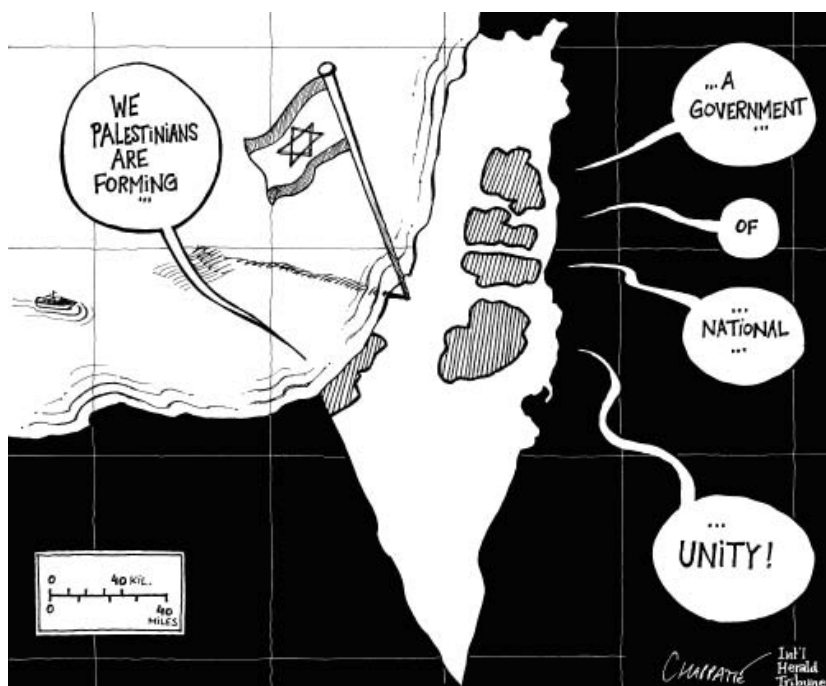
Els dubtes en les conviccions de l'agent de l'Stasi -magnífic paper de l'actor Ulrich Mühe- i el final del mur de Berlín també hi són al relat.

L'èxit de la pel·lícula a Alemanya ha estat contundent i ha provocat un fenomen estrany a l'art: l'augment del nombre de ciutadans que s'han acostat a consultar els arxius de l'Stasi per averiguar fins on va ser vigilada la seva intimitat i -sobretot- per conèixer el nom dels confidents que van facilitar la feina de la policia secreta.

Que fa unes hores li hagin donat l'Òscar al millor film de parla no anglesa ho considerarem -com sempre- una anècdota.

El Roto

Els palestins estem formant... un govern... d'UNITAT... nacional!

Que no hi hagués una ruptura democràtica amb el franquisme va suposar entre altres coses la pervivència del nucli essencial de les institucions del vell règim a la Monarquia, a l'exèrcit, als cossos repressius i a la judicatura. Per això no és d'estranyar que des de les instàncies més altes del règim siguin freqüents les actuacions que sonen al ranci centralisme o a les retallades de llibertats elementals.

Però calia, a més, que des del legislatiu es desplegués una bateria de lleis repressives que servissin d'arsenal als jutges conservadors/franquistes. La Llei de Partits fa reviure el vell Tribunal d'Ordre Públic i posa en dubte el dret elemental a la llibertat de reunió i expressió.

En aquest ambient, la judicatura franquista que de bracet amb el PP controla totes les instàncies judicials (Audiència Nacional, Suprem i Constitucional), es treu la careta i posa tots els esforços en defensar "la seva Espanya, una, gran i lliure". Ningú no està immunitzat per les seves decisions.

Són els sectors nacionalistes radicals els més colpejats, començant per Batasuna. També s'aplica la legislació anti-terrorista a l'amenaça "islàmica", en l'anomenat Escamot Dixan o en el judici per l'11 M, i a sectors de joventut com en el cas de la Núria a Girona. Ningú no n'està exclòs, i més en el procés de creixent criminalització que es comença a fer de la protesta obrera o juvenil, com en el cas de l'aeroport del Prat.

I, mentre la dreta no dubta en fer-se seu el carrer, confiada que no hi té res a perdre, l'esquerra calla i acata. Per aquest camí es perden les llibertats que tant ens va costar de guanyar-los als franquistes.

La defensa de les llibertats exigeix un canvi d'actitud: sortir al carrer, defensar les llibertats i començar a crear les bases per trencar amb la Monarquia.

Gairebé com en un ritual, patronal i sindicats acaben de signar el VI Acord Interconfederal de Negociació Col·lectiva (AINC), marcant pels convenis la consabuda "moderació salarial". El miserable 2% que assenyalen com indicador de les pujades d'acord amb l'IPC que preveu el govern pel 2007 és, com tots els anteriors, a canvi de la "pau social". Semblaria un camp de roses que han estat preparant des de finals de desembre amb un al·luvió de dades sobre el creixement de l'economia el 2006, de la caiguda de l'atur i fins i tot del camí cap a la "plena ocupació". Camp de roses ho és per la patronal, que torna "a assegurar-se" un altre any sense conflictes generalitzats i amb el compromís per part de les cúpules de CCOO i UGT de frenar-los quan puguin. És així com el 2006 ha estat un any de creixement econòmic que han rendibilitzat exclusivament els beneficis patronals.

En els darrers anys de desmobilització, els treballadors i treballadores han transferit milions d'euros que fa només 7 anys es destinaven a salaris i que ara són dividends patronals. S'ha perdut poder adquisitiu de pensions i salaris -estem als nivells de 1997-, però a més han aconseguit introduir una enorme borsa de precarietat -supera el 60% de les ocupacions- que segons economistes com Chomsky fa el mateix paper que abans només jugaven els aturats, com a pressió sobre els salaris i les condicions laborals. Tot això s'ha imposat des del discurs de la moderació i la pau social.

Després de Reformes Laborals reiterades i de sis AINCs consecutius queda palès que la "pau" que venen les cúpules sindicals vol dir la nostra

desmobilització, perquè que la patronal no ha deixat d'estar en guerra xuclant la sang als treballadors. És imprescindible que ens enfrontem a aquest nou atac, que no és cap altra cosa que el preludi dels que ja hi ha damunt de la taula: fons de pensions i la privatització de l'INEM.

El preu per la "reforma" monàrquica del franquisme que van pactar PCE i PSOE en l'anomenada "transició", l'estem pagant molt car els treballadors i els pobles

En els darrers anys de desmobilització, els treballadors i treballadores han transferit milions d'euros que fa només 7 anys es destinaven a salaris i que ara són dividends patronals

26 de febrer de 2007

Lluita de classes i situació econòmica

Plena ocupació o plena precarietat?

A finals de gener es van conèixer les xifres d'ocupació del 2006 publicades per l'INE. Caldera i la patronal van córrer a felicitar-se per la creació de llocs de treball i es van atrevir a dir que ens acostàvem a la plena ocupació. Quina és la situació actual de l'ocupació i amb quines forces comptem per canviar-la?

Què creix?

Les dades del 2006 a l'Estat espanyol parlen d'una població activa de més de 21 milions i que, d'aquesta xifra, un 91,5% van estar ocupats -encara que fos 1 h a la setmana segons els últims criteris de l'EPA- i el 8,5% restant, aturats. Això s'acompanya, segons el Banc d'Espanya, d'un creixement del Producte Interior

Brut del 3,8%, que converteix el 2006 en "un dels millors anys per l'economia del país". Només que el mateix informe afegeix que també va créixer l'endeutament de les famílies arribant al 125% de la seva renda bruta disponible. O sigui, som més gent que treballa -malgrat que n'han acomiadat un munt per EROs i deslocalitzacions-

i creix la riquesa global, però devem més: la riquesa creada ens ha fet més pobres.

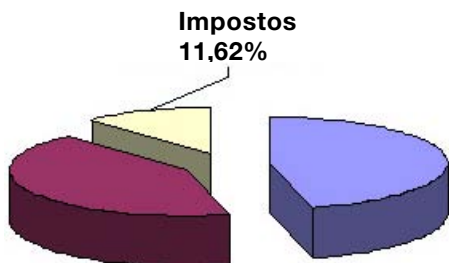
I aquí ve la segona part dels informes. Segons el de l'INE de novembre, l'economia espanyola està patint un canvi espectacular amb un deteriorament sense precedents del pes dels salaris en el PIB (46,12%), a canvi d'un creixement també sense precedents dels beneficis empresarials (42,25%) i els impostos (11,62%). El Confidencial del 26/11/06 ho il·lustra així: en els últims dos anys els treballadors han transferit als empresaris uns 5.000 milions d'euros més que el 2004 i a l'Estat 11.100 milions més en impostos. I segueix: "l'edat d'or dels beneficis empresarials s'ha pogut visualitzar (...) després d'anunciar-se que les 35 empreses que cotitzen en l'Ibex van augmentar els seus resultats (...) un 33,6%".

És la rendibilitat del capital, a canvi del nostre empobriment. Perquè si som més els que treballem i ens repartim menys riquesa, és que: o ha baixat molt el nostre poder adquisitiu, o els llocs de treball creats -nous o per cobrir els dels acomiadaments i jubilacions- estan en condicions molt pitjors. O totes dues coses alhora.

No aprofundirem en la caiguda del poder adquisitiu (vegeu l'article sobre l'AINC) però sí assenyalar que el salari mig ha baixat una mitjana del 7,8% en l'últim any si es té en compte l'efecte de la pujada del cost de la vida (p.ex. les patates, el 21%) i queda en 1.549 euros bruts per treballador i mes el desembre 2006 (dades de l'INE) i ens deixa amb el mateix poder adquisitiu de 1997 (Indicador Laboral d'Adecco, elaborat per l'IESE). Tampoc les pensions van millor: la seva mitjana ronda els 700 euros i més de la meitat no arriben al SMI. És clar què hem perdut, però per què?

Distribució de la riquesa del PIB

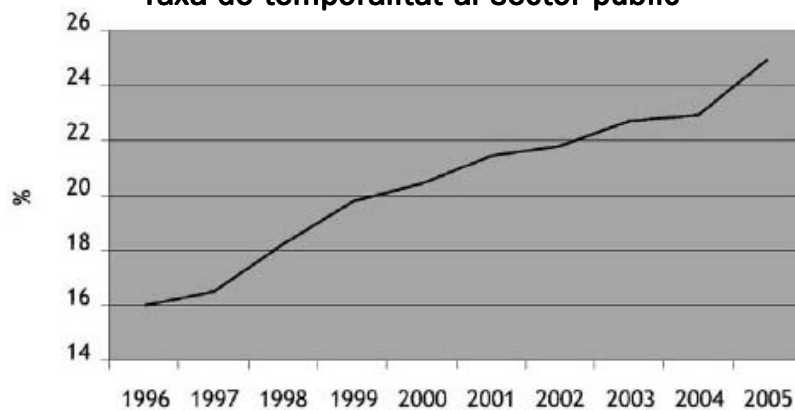
Beneficis empresarials
d'1 milió d'empresaris. El gruix l'acaparen les 35 empreses de l'Ibex **42,25%**

Salaris
de 21 milions de treballadors **46,12%**

Font: elaboració pròpia amb dades de l'INE citades per Confidencial

Taxa de temporalitat al sector públic

El 2005 el nombre de treballadors temporals arriba a 765.000.

Aquesta data canvia la metodologia de l'EPA

Font: CCOO, Situació de l'economia espanyola. Pressupostos Generals de l'Estat 2006. Extret de l'Informe Taifa

Un nou exèrcit de reserva: els precaris

La "mare de totes les batalles" de la patronal no són "només" els salaris, sinó en conjunt la reducció dels costos salarials -cosa que inclou costos de SS i acomiadaments, condicions laborals, o sigui, tipus de contracte. I en això també ha avançat

aconseguint aplicar canvis dràstics en l'estructura del mercat de treball.

Per forçar aquests canvis s'ha valgut d'un exèrcit de reserva de fins el 20% de desocupats durant anys, amb la qual cosa ha forçat a la baixa les condicions generals del mercat laboral amb les Reformes Laborals. Amb elles ha estructurat fins un 30% dels treballadors ocupats en precari - és representativa la corba de precarització en el sector públic i, aprofitant la insuficiència dels seus salaris i els fluxos d'immigrats sense papers, desplaçar cap el treball en negre fins el 23% del PIB, cosa que ja el 1995 suposava el 20% de la població activa.

Aquesta desregularització laboral es reflecteix també en l'al·luvió de dades de l'actual "España-va-bien": 1.194.400 treballadors - especialment de la construcció, hostaleria i servei domèstic- que apareixen a l'EPA no cotitzen a la Seguretat Social. D'ells, 745.300 són immigrants.

Un altre efecte de la mateixa precarització recull l'Expansión (18.01.2007), "el Banc d'Espanya va arribar a assenyalar durant l'any passat que el creixement de les remuneracions en el primer semestre es trobava per sota dels salaris negociats en convenis col·lectius". Però és que si entrem en els convenis, no tenen res a veure els sous dels que treballen per ETTs o els que entren a la SEAT amb 700 euros durant 7 anys i els sous que tenien els que es jubilen.

Un altre resultat més dramàtic és el creixement dels accidents laborals, inclosos els que costen vides. I fins i tot en aquesta situació, Treball ha reduït les despeses en IT el 2006: 110 milions d'euros menys del pressupostat en baixes laborals, tot i haver-hi més gent treballant!

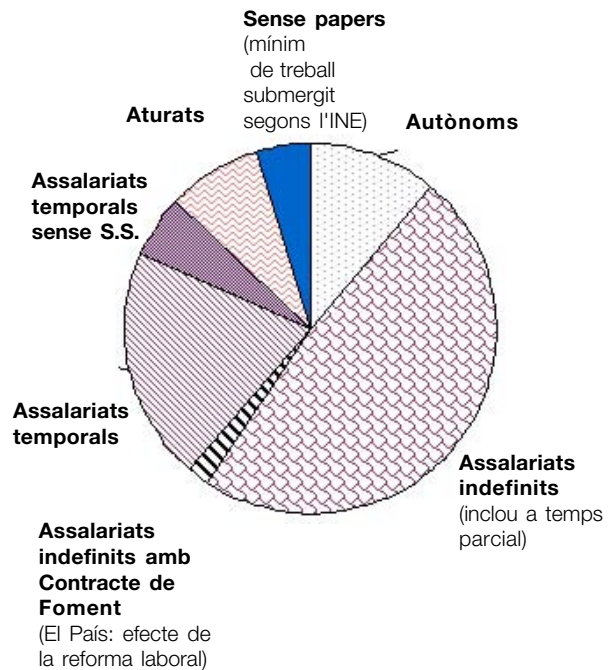
La interpretació que fa d'aquestes xifres el grup d'economistes Taifa en el seu informe "De la plena ocupació a la plena precarietat" és paral·lela a la de Chomsky, segons la qual la població precària compleix dues funcions: "1) exercir una constant pressió a la baixa sobre els salaris dels que tenen ocupació i 2) actuar com magatzem humà davant les oscil·lacions de la demanda de mà d'obra", és a dir, els mateixos

efectes que abans tenia l'atur. Així s'ha anat introduint l'ocupació a temps parcial, que corca els mateixos contractes indefinits, impeding que aquests es puguin identificar amb salaris dignes, i per tant es veuen abocats a les prolongacions de jornada -com els precaris- o a feines en negre complementàries. Si s'hi suma l'abaratiment dels acomiadaments amb la Reforma Laboral del 2006, queden abocats a la inestabilitat un altre percentatge de contractes indefinits. La precarietat ha impregnat l'anomenada ocupació estable i segons l'informe Taifa arriba al 63% del total de l'ocupació. El cercle es tanca amb la Llei Concursal per abaratir, quan convingui, els acomiadaments de la resta. I ara que ja s'ha consolidat aquest enorme exèrcit de reserva precari i es fa carn en les consciències de tots i totes, poden permetre's baixar l'atur.

És la lluita de classes, agradi o no agradi

Ens vénen més retallades en almenys tres fronts: salaris, pensions i estructura del mercat laboral. Per una banda amb l'aplicació de l'AINC. Per l'altra perquè la Secretària d'Estat de la Seguretat Social ja ha posat en mans de les cúpules de

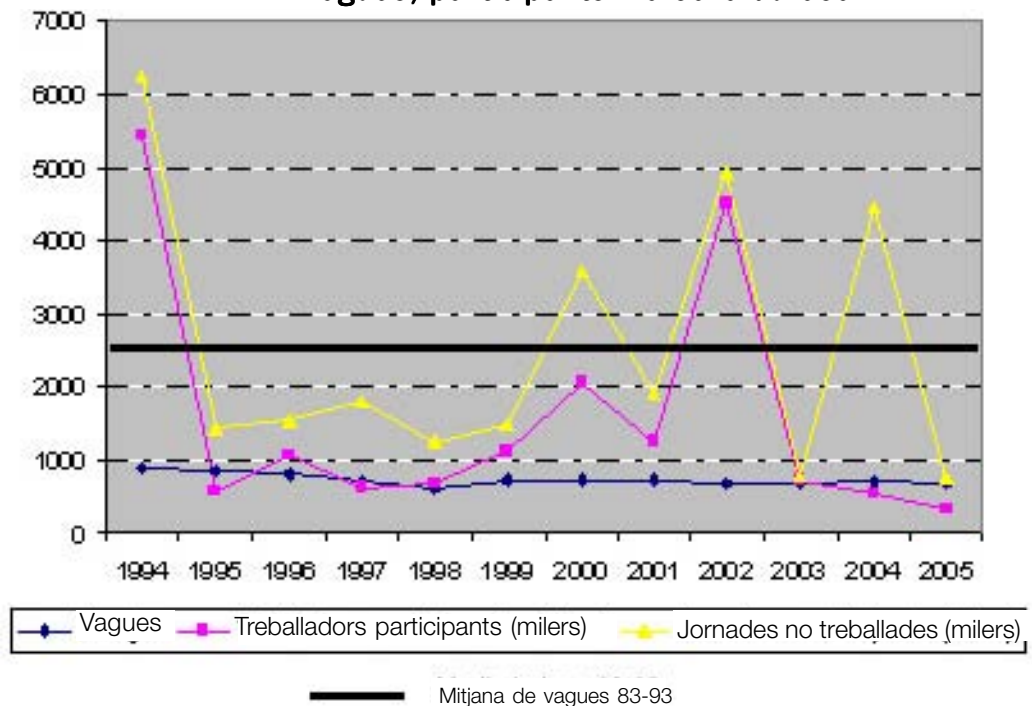
Precarietat 2006

Elaboració pròpia. Dades de l'EPA 2006, excepte els especificats. Ha estat impossible desglossar els contractes indefinits a temps parcial.

CCOO i UGT i de la patronal una proposta de modificació del fons de reserva de les pensions, perquè havent arribat als 4000 milions d'euros -tot i la reducció de les

Vagues, participants i la seva duresa

La quantitat de jornades de vaga, respecte a la quantitat de treballadors que les van secundar, il·lustra la duresa de la mesura, arribant al cas de 2003, en què es va tractar només de vagues d'un sol dia. La cantidad de jornadas de huelga, respecto a la cantidad de trabajadores que la secundaron, ilustra la Elaboració pròpia amb dades de l'INE.

aportacions de la patronal- no se'n planteja un increment, sinó que se n'incrementi la rendibilitat fent-lo cotitzar en borsa! Un tercer, -ajornat el 2006 per les eleccions sindicals- que CCOO, UGT i la patronal s'afanyen a la definitiva privatització de l'INEM després de constatar el "fracàs" del model públic gratuït dels últims 30 anys i, sobretot, de veure el seu superàvit.

Perquè qui marca la situació és la lluita de classes i hi ha un paral·lelisme evident entre la transferència de riquesa als empresaris i la generalització de la precarietat i els nivells baixíssims de mobilització dels últims 10 anys, a cop d'AINCs, Reformes Laborals i EROs i tancaments pactats per les direccions de CCOO i UGT.

Per això és tan greu que en lloc d'impulsar la lluita, siguin els sindicats els que parlin de "solucions no traumàtiques" referint-se a prejubilacions o acomiadaments "voluntaris" amb indemnització, perquè al cap i a la fi estan venent els llocs de treball més dignes a canvi de noves ocupacions precaritzades. Perquè

s'estableix una espiral infernal que, al final, els propis treballadors joves o grans, assumeixen l'acomiadament i la liquidació del lloc de treball com una decisió inqüestionable.

Tan inqüestionable se sent que no són pas pocs els treballadors joves combatius que estan disposats a oferir-se voluntaris per una bona indemnització, convençuts que "tard o d'hora, saltaran, i com més joves més possibilitats de trobar una altra feina". És clar que la següent ocupació serà més precària, amb menys drets laborals, ... però tant li fa a canvi d'uns diners que puguin ajudar a pagar una hipoteca o acabar de pagar el cotxe, perquè la seva precarietat, el seu acomiadament, s'assumeix com una decisió empresarial que no es pot evitar.

Aquesta impotència en el terreny laboral és un dels factors que alimenta els esclats de justa ràbia social d'una banda i, de l'altra, els xocs individuals amb el patró que acaben amb el cop de porta. Cap de les dues variants atura la

creixent transferència de riquesa a les mans de la patronal, ni el deteriorament de les nostres condicions laborals, perquè no situa la lluita en el terreny que és decisiva, el de la lluita de classes: el xoc amb la patronal. Aquesta lluita és duríssima, molt més amb les cúpules majoritàries en contra, però o és constant, organitzada, pacient i unitària o no triomfarà per més discurs radical que utilitzi. O convenç -i es convenç- que la lluita de classes ho és tot i es pot girar la truita, o el corró de la patronal, recolzada en l'Estat i les burocràcies majoritàries seguirà avançant per més denúncies que fem. L'empobriment brutal dels treballadors a nivell mundial mostra que la seva cobdícia és insaciable. Però també la força de la classe obrera pot ésser imparable. Combatre la precarietat en el terreny en què neix: el del lloc de treball i afrontar-la com a part de la lluita de classes, és el repte que tenim. I cap déu no ha dit que no puguem triomfar.

Esther. Afiliada a CGT.

Contra el tancament de la fàbrica de Delphi a Cadis

La multinacional nord-americana d'automoció Delphi, amb 6 factories a Espanya i uns 4000 treballadors, ha decretat el tancament de la fàbrica de Puerto Real (Cadis), amb una plantilla de 1600 treballadors. Els seus productes han estat qualificats per la companyia de "no essencials", per la qual cosa Delphi ha decidit retirar el suport financer a la planta.

Segons l'escrit remès a la plantilla, la factoria ha tingut "pèrdues significatives durant els últims cinc anys de fins a 150 milions, sofreix uns alts costos operacionals i no és capaç d'atraure noves oportunitats de negoci competitives". L'empresa s'havia compromès l'any passat a mantenir la plantilla fins el 2010 a canvi de subvencions estatals, cosa que sonarà a molta gent, tristament, a música coneguda.

El ministre d'Indústria, Joan Clos, va declarar al Diari de Navarra que la situació és "preocupant" i va explicar que segons les seves informacions alguna de les divisions de la factoria (direccions, suspensions i rodaments) és "perfectament competitiva", per la qual cosa "hi ha base per poder treballar amb meticulositat i minimitzar els costos d'aquest tancament anunciat", cosa que sembla que apunta cap a un nou ERE. Els treballadors han qualificat l'acte de "terrorisme industrial" i han establert torns permanents de vigilància a la planta per evitar que la fàbrica quedi sola i pugui ser tancada a esqueses seves (la factoria ja va estar-se sense produir el cap de setmana anterior a l'anunci de tancament). Els treballadors de Delphi també han convocat una manifestació pel pròxim 1 de març. El divendres 23, un nombrós grup de dones, la majoria familiars de treballadors, va fer una manifestació des del Passeig Marítim fins a la fàbrica en protesta per la mesura. Es van afegir a la marxa treballadors de la propera fàbrica d'Airbus -empresa que, després de publicitar la fabricació de l'aeronau Airbus 380, anuncia una reducció de plantilla a escala europea, que encara no se sap quants llocs de treball afectarà. Segons les estimacions, a més de les 1600 ocupacions directes de Delphi, estan en perill 1300 més d'indirectes d'empreses auxiliars.

**Prou tancaments i regulacions! No més EREs!
Defensem els llocs de treball!
Tot el suport als treballadors de Delphi!
Tothom a la manifestació de l'1 de març!**

Luca

Les direccions d'UGT i CCOO signen el nostre empobriment

El 6 de febrer la patronal CEOE i les direccions de CCOO i UGT van signar l'anomenat "Acord Interconfederal per a negociació col·lectiva pel 2007" que condicionarà la negociació col·lectiva de convenis el 2007, com ha estat passant des del 2002. Només les lluites han permès desbordar aquests límits imposats que ara explicarem. L'extens document, de 60 pàgines - <http://linko.es/sb-> , té una orientació tecnocràtica. Pressuposa:

- que l'economia de l'Estat espanyol està inserida en el mercat mundial.
- que aquesta economia, capitalista i imperialista, és de segon ordre respecte altres Estats més centrals.
- que el rol del mercat de treball és sotmetre's a l'oferta i la demanda. I que els sindicats són un dels gestors d'aquest mercat.
- que el capital té llibertat per invertir i per anar-se'n, i s'ha de competir amb altres economies per oferir-li avantatges a fi que es quedi.

En la seva anàlisi de la situació mundial i espanyola, s'admet que ens trobem en la part superior del cicle econòmic i que el 2007 comença a baixar, tant per l'esclat de la crisi immobiliària als EUA en l'últim trimestre del 2006, com pels símptomes de final de cicle de la construcció a l'Estat espanyol. S'auguren problemes per l'elevat endeutament de les famílies en un context de puja dels interessos. No esmenten per res la crisi estructural del capitalisme, i la del dòlar en particular, ni la desindustrialització via deslocalitzacions i tancaments, ni tampoc les guerres imperialistes impulsades pel govern dels EUA i acompanyades pel del PSOE que, amb la possible agressió a l'Iran, fan preveure sang i dificultats de proveïment energètic. En comptes d'això suposen que els preus del petroli continuaran en la franja relativament baixa en què es troben

des de fa 6 mesos. Però la seva anàlisi no té res a veure amb els problemes i les necessitats dels treballadors i treballadores. La solució per a la crisi - que no ho és de beneficis - és que la paguin els treballadors i treballadores. D'aquí l'únic compromís concret que recorre les 60 pàgines: el que anomenen "moderació salarial", i que per grans majories de treballadors i treballadores és simplement anar internant-se en la pobresa, encara que es tingui feina. Aquesta "moderació" es tradueix en la pujada salarial de l'eternament equivocada, per escassa, previsió de l'IPC del govern del 2%, i amb una clàusula salarial a posteriori. L'organització sindical gallega CIG, al seu web <http://www.galizacig.com> fa una encertada refutació de la suposada

bondat del sistema amb els arguments que per la majoria de personal precari és complicat exigir a final d'any el pagament retroactiu de la resta de l'IPC, a part del fet que molts ja estan en una altra empresa, i que en molts convenis no hi ha clàusula de revisió salarial. Per això proposen com a fórmules alternatives 441 euros anuals d'increment o l'IPC de l'any anterior més tres punts -a nosaltres això ens sembla clarament insuficient, perquè considerem que cal situar el salari mínim en 1200 euros. D'altra banda, la CIG fa una crítica demolidora de l'IPC que compartim: l'IPC no recull els increments en l'habitatge, que durant

més de 10 anys han estat superiors a dos dígits i que ja se sap que s'està menjant el 60% o més de les rendes de treball de les persones que han llogat o comprat en els darrers anys. A més l'IPC recull una bossa de 400 productes i serveis (als quals n'han afegit el febrer algun com la cirurgia estètica) que desvirtuen els grans augments dels que són realment necessaris, com els aliments. Vegeu l'estudi sobre l'IPC del catedràtic Xavier Vence realitzat per a la CIG en què recomana incorporar els augments de l'habitatge a l'hora de considerar els augments salarials <http://linko.es/sM>.

En fi, les direccions de CCOO i UGT, avenint-se a disciplinar la negociació col·lectiva sobre la base del frau de l'IPC, es converteixen en capatassos de la patronal. Pel document, que pretén tenir el to d'un fred estudi neutral, no existeix el frau empresarial criminal massiu (en la contractació, hores extres no pagades, economia submergida, falsos autònoms,

cadena de subcontractació abusiva, mortalitat i malaltia per accidents). Pel document, la inflació la causen els sous i no pas els beneficis o els preus de l'habitatge.

Fora aquestes direccions dels sindicats CCOO i UGT! Són encarregats dels empresaris i acorden el nostre empobriment! No subjectem les lluites als seus acords, perquè no ens representen!

Víctor. Afiliat a CGT

Educació pública d'adults

La lluita de la Mesa unifica el professorat

El 16 de febrer, convocats per la Mesa d'Educació de Persones Adultes (USTEC-STEs, CCOO, CGT i el professorat dels centres i aules públiques), ens vam concentrar a Barcelona davant del Departament d'Educació per lliurar la Plataforma reivindicativa amb els punts d'incompliment de l'acord signat el maig de 2006. La concentració va comptar, per primer cop, amb la participació de representants del professorat dels diversos sectors i zones: professorat del Departament d'Educació, professorat municipal i professorat de centres penitenciaris. El Departament d'Educació al llarg de la setmana va intentar desconvocar la concentració: van convocar una reunió de la junta de directors/es -instrument del Departament per afeblir la Mesa, van fer arribar un comunicat de retirada de les propostes que havien fet alguns ajuntaments de suprimir mestres municipals que treballen en centres/aules de la Generalitat, tot seguit van convocar els sindicats pel dia 21 a la comissió de seguiment de l'acord i finalment, el dia abans,

van convocar una roda de premsa anunciant que donaran un impuls important a la formació d'adults i posant sobre la taula 14 milions - per millorar les instal·lacions dels centres i aules públiques, concretar la cogestió amb els ajuntaments (municipalització versus privatització), programar una campanya de difusió, potenciar la junta de

directors ... Les maniobres del Departament - les mateixes que utilitzava CiU quan la formació d'adults era a Benestar Social- no van tenir èxit, ja que la participació en la concentració va tenir bona representació de tots els sectors i zones .

A la concentració es va expressar el rebuig a la política educativa del govern tripartit pel sector de l'educació pública de persones adultes: impulsa la divisió de les diverses xarxes públiques, manca d'inversió amb professorat -en fan falta més de 300-, retalla l'oferta educativa i potencia la privatització. La Mesa amb el lliurament de la plataforma vol expressar que la lluita continua, malgrat les traves que el Departament posa per no desenvolupar l'acord, unificant els diversos sectors de l'educació de persones adultes. El pla de mobilitzacions continua: els centres/aules fan arribar el seu suport a la plataforma, mocions als ajuntaments demanant el reconeixement de la feina feta pels mestres municipals... Cal ampliar el moviment per una Xarxa Pública i el dret a l'educació.

Plataforma

- El traspàs al Departament d'Educació no ha suposat ni l'impuls ni el creixement que se n'esperava i al qual s'havia compromès reiteradament el Departament.
- L'acord signat amb tots els sindicats el mes de maig s'incompleix sistemàticament en tot allò que fa referència al creixement de la xarxa pública d'Educació de Persones Adultes i a l'augment dels recursos humans que es necessiten per garantir la qualitat dels ensenyaments que s'hi imparteixen.
- Per contra, el Departament d'Educació, incomplint també els compromisos assumits durant el traspàs, no reconeix l'especificitat de l'Educació de les Persones Adultes, amb la pèrdua de qualitat en el servei que això comporta.
- La tasca del professorat municipal que treballa a les escoles del Departament a hores d'ara continua sense ser reconeguda i, per contra, des del Departament es qüestiona la continuïtat de la seva aportació amb actuacions individualitzades i intimidatòries
- El traspàs al Departament d'Educació encara és incomplet perquè hi falten les Escoles d'Educació de Persones Adultes dins de centres penitenciaris.

Miquel -Girona

El PSOE viola les seves pròpies lleis i els drets humans

La nefasta política del Govern amb els immigrants del 'Marine I'

IMMIGRACIÓ

La política d'immigració de la Unió Europea, que no és res més que l'externalització de les seves fronteres, ha donat fruit en el cas dels 300 immigrants del Marine I a Mauritània. L'actitud del Govern espanyol ha consistit en traslladar les seves forces de seguretat a Mauritània per fer la deportació dels immigrants als seus països d'origen, violant la seva pròpia legislació d'estrangeria, i també la de Drets Humans internacionalment acceptada. La seva resposta a les sol·licituds de refugi i asil ha estat posar aquestes persones en contacte amb les autoritats consulars dels seus països d'origen, violant així aquesta vegada els acords internacionals sobre refugi i asil. Tampoc se sap la sort del grup d'immigrants que han estat deportats a Cap Verd, on no hi ha cap legislació sobre estrangeria i asil. La indignant actitud colonialista de

l'Estat espanyol, és simplement negar la seva responsabilitat sobre aquestes persones, i reprimir els immigrants violant els drets humans, encara que encara no hagin arribat fins a les seves fronteres. Exigim al Govern espanyol que

assumeixi la seva responsabilitat de protegir els immigrants del Marine I, obrint-los les fronteres espanyoles i atorgant-los el seu dret a la vida i a la integritat física, a sol·licitar asil i a la llibertat.

Muhittin. Barcelona

La II Trobada Estatal pels Drets dels Immigrants acorda properes mobilitzacions

Els dies 10 i 11 de febrer es va celebrar a Màlaga la II Trobada Estatal pels Drets dels Immigrants, on desenes d'associacions d'immigrants, col·lectius socials, xarxes i espais sindicals van intercanviar experiències, anàlisis i reflexions i van decidir impulsar un calendari de mobilitzacions. La trobada, convocada per la Xarxa Estatal pels Drets dels Immigrants (REDI), va tenir lloc en un Centre Cívic i s'hi van inscriure 160 persones (majoritàriament immigrants) arribades des d'Almeria, Sevilla, les Illes Canàries, Mallorca, Navarra, Madrid, Barcelona, Terrassa, etc.

La de Màlaga va ser la continuació de la primera trobada celebrada el setembre de 2006 a Rivas (Madrid), on van participar membres de 34 organitzacions vinculades a la lluita contra les actuals polítiques d'immigració i a la defensa dels drets dels immigrants.

Aquesta vegada a Màlaga més

d'una desena de companys van fer diverses aportacions en l'anàlisi de la situació actual dels immigrants a l'Estat espanyol. Després, en tres tallers, sobre Comunicació (per millorar els mecanismes de comunicació de la Xarxa), Drets (per elaborar instruments d'intervenció) i Accions, Estratègia i Mobilització, es van intercanviar experiències i es van elaborar propostes per una feina comuna.

A partir dels debats i acords, la Trobada va adoptar diverses resolucions:

1. Es va ratificar el Manifest redactat en la I Trobada de Rivas.

2. Es va llegir el manifest de la Plataforma Aturem la Guerra de Girona, sobre la condemna a "l'Escamot Dixan" i es va resoldre passar per la Xarxa el manifest, perquè les entitats el signin.

3. Es va adoptar un calendari d'actes o pla de lluita:

-8 de març. Manifest de la Dona

Treballadora Immigrant, en el Dia de la Dona Treballadora.

-24 de març. Mobilització pel Dret a l'Habitatge, o adhesió a la convocatòria que aquest col·lectiu està fent.

-1 de Maig. Mobilització al costat dels treballadors autòctons, sobretot els precaris. Cada lloc veurà com realitza i participa en aquesta convocatòria.

-27 de maig. Eleccions Municipals. Acte a concretar a cada lloc, exigint el Dret de Vot.

-Resposta conjunta contra el judici als 59 companys detinguts a Barcelona, per la mobilització pel tancament dels centres d'internament, recollida de signatures amb el Manifest que els companys estan elaborant i que faran arribar a tota la Xarxa.

4. Pròxima trobada de la Xarxa, el novembre

Muhittin. Barcelona

Batasuna al "procés de pau"

Venent fum

Batasuna va ser qui va prendre la iniciativa del procés de pau ara fa dos anys, a Anoeta i per boca d'Arnaldo Otegi. Per primera vegada se separava -com ho exigien els governs monàrquics- el procés de pacificació militar del polític. D'una banda Govern i ETA parlaven d'armes i presos i de l'altra totes les forces polítiques sense exclusió constituïen una mesa negociadora "sense límits" ni condicions prèvies. A més, el que abans es presentava com a plataforma reivindicativa per resoldre el conflicte (punts de la plataforma KAS o de l'Alternativa democràtica) ara quedaven com a temes a negociar.

Al LI 76 analitzàvem la ruptura del procés, primer per l'immobilisme del Govern, després per l'atemptat d'ETA. Però la

declarat que la negociació a Euskadi no seguiria les pautes de l'Estatut català: renúncies al Parlament autonòmic, segones retallades de la Comissió Constitucional del Congrés (les "cepilladas" d'Alfonso Guerra)... i encara no s'ha acabat si prosperen les demandes en tràmit d'inconstitucionalitat. Totes aquestes forces basques demanaven que la darrera paraula la tingués el poble basc, fent un exercici de sobirania i autodeterminació, que les altres instàncies de l'Estat haurien d'acatar. Amb aquest panorama s'entenen les poques presses del Govern, conscient a més que amb el vot favorable a la reforma autonòmica a Catalunya i la consolidació del model amb el referèndum a Andalusia, el País

de tota la transició, però no tant per la força de les armes -que sovint han provocat rebuig- sinó per la decisió política de no acceptar la legitimitat monàrquica, davant d'unes organitzacions -PSOE, PCE-IU- que perdien els papers per tenir un escó més al Parlament i reverenciaven una vegada i una altra la Monarquia. Si una imatge va impactar en la classe obrera i els pobles d'arreu de l'Estat és la dels dirigents d'Herri Batasuna, amb el puny alçat cantant l'Eusko Gudari davant del Rei a Gernika en senyal de desacatament i rebuig. Aquests referents i les accions de solidaritat amb la lluita obrera i camperola, com a Marinaleda, van fer sonar els senyals d'alarma del règim davant del perill que s'encomanés el qüestionament del règim hereu del franquisme que amb tanta protegien les forces polítiques i sindicals "d'esquerres". Tot això va anar creixent fins que atemptats com el d'Hipercor a Barcelona o el de Vallecas a Madrid convertien aquests mateixos treballadors i pobles que podien simpatitzar amb la lluita contra el règim monàrquic, no pas en aliats necessaris davant el poder de l'Estat, sinó en moneda de canvi en accions armades per pressionar el govern de torn.

Reconeixent el paper de l'esquerra abertzale en el qüestionament del règim, la política d'ETA i Batasuna l'havíem definida com a reformisme armat. Reformisme perquè no pretenien posar fi a l'Estat monàrquic centralista sinó negociar-hi per arribar a un acord. El reformisme -sigui polític o sindical- genera falses il·lusions en les negociacions i la idea que és possible una Monarquia que accepti -encara que sigui sota pressió- el dret d'autodeterminació dels pobles. Amb o sense l'atemptat de Barajas, la constatació havia d'arribar. Vendre fum, això és el que ha fet la direcció de Batasuna, i el fum s'ha esvaït deixant al descobert la realitat centralista de la monarquia.

Aquestes falses il·lusions es transformen en impotència o en renúncies a fi d'aconseguir alguna cosa, sigui el que sigui. I és en aquestes renúncies que sembla entrar Arnaldo Otegi amb una nova proposta. Afirmar que "l'Estat

Detenció de joves bascos després de la condemna a 18 militants de Harrai, Segi y Haika

segona mesa ni tan sols es va posar en marxa. Si el Govern no tenia pressa a engegar les converses amb ETA, menys encara per iniciar unes suposades negociacions polítiques que li portarien més mal de caps que les de l'Estatut català. Tots els dirigents bascos -des del PNB, EA, EB, Aralar, Batasuna- havien

basc torna a quedar aïllat.

Estudiant qualsevol altre procés de pau es pot veure que l'escull més important no és aturar la lluita armada, sinó aconseguir la integració del moviment polític en el marc constitucional contra el que han lluitat (vegeu el requadre).

L'esquerra abertzale ha estat un referent de lluita indiscutible al llarg

espanyol no ha de pagar cap preu polític a ETA ni a Batasuna" ¿què vol dir? El PP ha acusat el Govern d'estar pagant un preu polític per qualsevol acció d'aproximació respecte de Catalunya o Euskadi, perquè no està pensant en termes de negociació sinó de rendició incondicional. Si no hi ha canvis polítics essencials, pot haver-hi una solució real al problema basc?

Otegi afegeix: "el projecte independentista només es pot construir a través de vies pacífiques i democràtiques". És evident que les accions armades no han contribuït a avançar, però tampoc els camins "pacífics i democràtics" com els de l'Estatut català o el Pla Ibarretxe, que s'han convertit en carrerons sense sortida. L'únic camí per aconseguir l'auto-determinació és la mobilització dels pobles, fora dels estrets marcs que permet la "democràcia" monàrquica. Quines vies democràtiques proposa Otegi al poble basc? O només postula un distanciament d'ETA que li permeti negociar amb Zapatero un espai en les eleccions municipals?

I finalment proposa que Bizkaia, Gipúzkoa, Àraba i Nafarroa es constitueixin com una "nova autonomia dins de l'Estat espanyol". Però si s'accepta el marc de les autonomies monàrquiques, encara que sigui com a pas transitori cap a la independència, ja ha arribat al final del camí: legitimar el marc d'opressió de la Monarquia. Zapatero va reconèixer el canvi en les declaracions d'Otegi, encara segueix exigint a Batasuna una condemna expressa de la violència.

Aquest ha estat el camí d'ETA-pm, després constituïda en Euskadiko Esquerra i finalment integrant-se al PSE-PSOE. Aquest és el camí que han recorregut forces guerrilleres de l'Amèrica Llatina per acabar en el parlamentarisme estèril, aquest és el camí que està acabant de recórrer el Sinn Fein i el que va fer l'OAP ja fa anys. La lluita pels drets nacionals d'Euskadi i les altres nacions de l'Estat espanyol és incompatible amb la monarquia i exigeix buscar la més àmplia unitat de forces per impulsar la ruptura del règim. No hi ha cap altre camí per la llibertat dels pobles.

Josep Lluís. Barcelona

Traïció a Irlanda del Nord

El Sinn Fein reconeix el poder judicial i la policia britànics

El 28 de gener es reunia a Dublin l'Ard Fheis, el congrés del Sinn Fein. L'objectiu era aprovar el reconeixement de la policia i els jutges britànics. Martin McGuinness ho va qualificar com "el Dia D dels republicans", una decisió "històrica" per Gerry Adams, perquè el Sinn Fein mai no havia legitimat els instruments de l'ocupació britànica a la part nord d'Irlanda. Immediatament els governs britànic i irlandès van proclamar la seva satisfacció.

La seqüència dels fets és similar en tots els anomenats "processos de pau". Primer es pressiona perquè s'abandonin les armes, però això només és el començament. L'IRA, el 2005, va renunciar a la lluita armada i va destruir el seu arsenal, amb la verificació de la Comissió Internacional Independent de Decomís. Així ho va fer també l'OAP d'Arafat després d'Oslo. Però en tots dos casos quedava el més important pel poder dominant que és imposar una derrota política: legitimar les institucions contra les quals s'ha lluitat i que són l'instrument d'opressió. A Palestina Arafat va acceptar la legitimitat de l'Estat sionista i per defensar aquesta "legitimitat" va utilitzar la policia i la repressió contra el seu propi poble per fer callar els que seguissin combatent. Avui el Sinn Fein, darrera d'Adams i McGuinness, accepta integrar-se en una policia que aplicarà la llei britànica d'ocupació contra els que la rebutgin. L'argument d'Adams era el següent: "amics meus, no podem deixar la policia als partits unionistes o a l'SDLP [partit nacionalista moderat] o al Govern irlandès, i per descomptat no podem deixar-la al Govern britànic, no podem deixar-la als securòcrates". En altres paraules: reformem des de dins la policia. Aquesta decisió es prenia quan s'acaba de publicar l'informe oficial de l'Ombudsman que constata el que tots sabíem: que durant la dècada dels 90 la policia de l'Ulster havia col·laborat amb paramilitars lleialistes i encobert la quinzena d'assassinats que aquests havien comès.

En el debat, i encara que la majoria votés acatar l'acord, Gerry Adams va haver de sentir delegats que l'acusaven: "ets un traïdor". Les mateixes paraules amb les que un sector del partit republicà condemnava el seu màxim dirigent, Michael Collins, el 1922, que acabava de signar el Pacte amb la corona britànica acceptant la partició de l'illa i amb ella la legitimitat de l'ocupació britànica al Nord. El 1922 l'enfrontament intern va acabar amb una guerra de dos anys entre defensors i detractors del Tractat. A Palestina estem veient les conseqüències d'Oslo, que convertia l'Autoritat Nacional Palestina i l'OAP al capdavant -avui amb Abu Mazen- en policia al servei de l'ocupació israeliana, provocant un profund i sagnant enfrontament intern amb qui no reconeix l'Estat d'Israel.

Nou anys després de la signatura de l'Acord de Divendres Sant (1998), el Sinn Fein, s'integra en les institucions que sempre va combatre. L'objectiu ara és aconseguir el màxim de llocs al Parlament de Stormont a les previsible eleccions de març, per participar en el futur govern d'unitat amb majoria unionista. La història del 22 es repeteix, Gerry Adams és el nou Michael Collins, i l'acord del 28 de gener del Sinn Fein un pas enrere en la lluita per posar fi a l'ocupació i divisió d'Irlanda.

De Juana, Ibarretxe, Estatut...

La judicatura es

La teoria burgesa de la independència dels tres poders -el legislatiu, l'executiu i el judicial- mai no ha funcionat, ni en els millors moments de la democràcia parlamentària, però avui és més que mai una caricatura. El poder judicial està essent utilitzat descaradament com instrument polític del poder. En el període del PP els jutges conservadors van passar a controlar tots els instruments claus del poder judicial. Des d'ells han aplicat sistemàticament la política del PP, que té per objecte enfortir el centralisme espanyol a ultrança i tornar tan ràpidament com puguin al Govern conservador amb una política de desgast permanent del Govern Zapatero. En tots dos sentits s'han oposat a la política del PSOE de pactar un nou reequilibri amb la burgesia basca o catalana, via les reformes estatutàries en marxa, i més encara a facilitar una sortida negociada amb ETA que consolidés el Govern PSOE. Però cal recordar que això és possible perquè el PSOE va avalar amb el PP, a la calor del Pacte antiterrorista, tota una legislació d'excepció, en particular la Llei de Partits, que ha estat l'atemptat més greu als drets democràtics que vam arrencar al franquisme.

El cas més descarat de la justícia al servei d'una decisió política ha estat la condemna a de Juana Chaos (vegeu el requadre). La missió de la fiscalia era "construir la nova imputació" i la de l'Audiència Nacional era condemnar de Juana. L'excusa són dos articles en què critica els nous responsables penitenciaris, i se'l condemna a 12 anys. Però a partir del moment que de Juana comença la vaga de fam i la seva salut empitjora, tement el pitjor, el Suprem reconsidera la sentència i redueix la pena de 12 a

3 anys, passant la patata calenta al govern que pot decidir el tercer grau perquè surti de la presó.

Un altre exemple de la línia dura de la judicatura ha estat la decisió del Tribunal Suprem de considerar les organitzacions juvenils de l'esquerra abertzale, Harrai, Haika y Segi como a organitzacions terroristes, contradint la mateixa Audiència Nacional, que el 2005 va sentenciar que es tractava només d'associacions il·lícites. 23 joves estan condemnats a sis anys de presó per aquesta decisió.

El caçador caçat

En aplicació d'aquesta mateixa Llei de Partits del PP-PSOE, el lehendakari Ibarretxe va haver de declarar davant del Tribunal Superior de Justícia del País Basc per haver-se reunit amb Batasuna. És escandalós que el Govern central amb Aznar es reunís en secret amb la mateixa ETA i que també ho fes el Govern PSOE sense que per això hagin de passar comptes a la justícia; però, en canvi, la justícia es permet imputar un lehendakari perquè, afrontant les seves responsabilitats polítiques, es reuneix públicament amb Otegi. Però l'alt tribunal basc no s'ha quedat aquí, també ha imputat la direcció del PSOE a Euskadi -el PSE- també per haver-se reunit amb Batasuna. Així, es produeix la paradoxa que el PSOE pot caure en el parany de la seva pròpia Llei, sota la qual ningú no està lliure de sospita i tot està en mans de l'arbitrarietat dels jutges.

En protesta per la decisió del Tribunal basc d'imputar Ibarretxe es va celebrar una multitudinària manifestació a Bilbao. La reacció del Consell General del Poder Judicial (CGPJ) va ser contundent, amb una declaració institucional en la qual reclamava el "cessament immediat de qualsevol campanya, manifestacions o declaracions que pretenguin assetjar i deslegitimar els jutges que administren Justícia a la Comunitat Autònoma Basca". Vegem un altre exemple de les dues vares de medir: poques setmanes després de la manifestació de Bilbao i també per protestar contra una altra decisió judicial, aquesta vegada del Suprem, com va ser la reducció de la pena a de Juana Chaos, l'Associació de Víctimes del Terrorisme amb el suport del PP, van convocar a Madrid una altra manifestació, però de signe espanyolista. El mateix CGPJ va treure una altra declaració institucional afirmant que: "resulta consubstancial a l'Estat de Dret el respecte cap a totes les decisions dels Jutjats i Tribunals, tal com

treu la careta

imposa l'article 118 de la Constitució, sense perjudici de l'exercici de la crítica d'aquestes resolucions que empara el dret constitucional a la llibertat d'expressió". No calen comentaris.

Una altra instància del poder judicial: el Constitucional està deliberant sobre els recursos d'inconstitucionalitat presentats pel PP al nou Estatut català. Evidentment, això té connotacions anticatalanes, perquè una part dels articles que són al Constitucional estan reproduïts literalment l'Estatut d'Andalusia que s'acaba d'aprovar amb el vot del PP, i -òbviament- no s'han recorregut. La maniobra del PP per obtenir la majoria en un organisme en què es troben empatats socialistes i populars, recusant el magistrat Pérez Tremps, ha estat denunciada des del propi Govern. Però és probable que el PP se surti amb la seva i el Constitucional retalli encara més el text català que ja ha passat per referèndum. A més, el PP sap que una altra retallada seria difícilment assimilable pels socis catalans (tant ERC com CIU) que necessita el Govern de Zapatero per mantenir l'estabilitat parlamentària. Les reformes estatutàries eren estratègiques pel PSOE, i el nucli dur del Constitucional dispara a la línia de flotació del Govern.

El PSOE és abans de res, i de vegades més que el PP mateix, un partit subordinat a la Monarquia, i des d'aquesta posició no es pot esperar cap xoc seriós amb els sectors més fonamentalistes del règim. Però la crisi institucional estarà oberta, i amb una possible reactivació del debat estatutari que avui totes les forces parlamentàries catalanes (votessin que sí o que no) s'estimen més deixar de banda, per la por que altre cop poguessin reaparèixer les mobilitzacions populars. La reacció del Govern amb el nomenament de Fernando Bermejo té caràcter defensiu.

Imperialistes i racistes

Falta un element per completar el retrat de l'Espanya franquista, l'Espanya "gran", l'Espanya imperial. Per justificar l'acord de les Açores i la guerra de l'Iraq, Aznar "va construir" un procés contra supòsats islamistes, en l'anomenat Escamot Dixan Aleshores els socialistes a l'oposició van denunciar la utilització política i l'acusació com una farsa dins de les mentides encarregades de justificar la guerra imperialista. Però el PSOE en el Govern, tot i la propaganda sobre el pacte de civilitzacions, en realitat manté la política imperialista i igualment alineada amb els EUA. És a partir d'aquesta premissa que, una vegada demostrat que no tenien cap tipus d'armes químiques, altre cop s'ha fabricat una imputació per justificar una condemna (vegeu l'article).

S'imposa una reacció en defensa de les llibertats democràtiques que tant van costar d'arrencar al franquisme i als franquistes. Cal impulsar la unitat d'acció denunciant aquests atropellaments i exigint el respecte a la llibertat d'expressió i l'absolució d'Iñaki de Juana, la llibertat dels condemnats de l'Escamot Dixan, la derogació de la Llei de Partits i el respecte als drets de reunió i organització. És imprescindible una depuració de l'aparell judicial franquista i una ruptura amb el règim monàrquic que els protegeix.

De Juana, absolució! Llibertat d'expressió!

Iñaki de Juana Chaos, militant d'ETA, porta més de cent deu dies en vaga de fam exigint la seva absolució contra la condemna per haver escrit dos articles publicats al diari Gara.

De Juana havia complert 18 anys de presó condemnat per la mort de 25 persones els anys 80. Com que havia de sortir en llibertat, l'aleshores ministre de Justícia, Juan Fernando López Aguilar, va declarar que el govern havia decidit "construir una nueva imputación penal por pertenencia a banda armada, amenazas o por continuidad de alguna forma de la actividad terrorista". No se'l podia tornar a jutjar per uns delictes pels quals ja havia complert condemna, i l'excusa per impedir la seva posada en llibertat va ser una acusació d'amenaques pel contingut de dos articles. De Juana va continuar dos anys més en presó preventiva esperant el judici per aquesta acusació. Inicialment el fiscal demanava una condemna de 96 anys de presó. Durant l'empresonament preventiu de Juana va seguir una vaga de fam de 63 dies i els jutges van ordenar lligar-lo al llit i sotmetre'l a alimentació forçosa.. Finalment l'octubre es va celebrar el judici i el fiscal va rebaixar la petició de condemna pel contingut dels mateixos articles a entre 4 i 13 anys. L'Audiència Nacional va sentenciar-lo a 12 anys i sis mesos per un delictes "d'amenaça terrorista". Finalment el Tribunal Suprem ha rebaixat la pena a 3 anys.

Només el ball de penes, per les mateixes paraules -de 96 a 3 anys-, és prou significatiu del grau d'arbitrarietat d'un judici que ha estat instrumentalitzat per una decisió política i de revenja d'impedir la llibertat a de Juana. Però prendre uns articles d'opinió per una condemna és, a més, un atac directe a la llibertat d'expressió.

De Juana ja ha anunciat que no acceptarà l'aplicació del tercer grau penitenciari que podria dictar el Govern per motius humanitaris de salut, que li permetria marxar a casa encara que amb la condemna i que està disposat a arribar fins el final si no obté l'absolució. En aquest sentit ha presentat un recurs al Tribunal Constitucional. Per ordre judicial, de Juana està amb alimentació forçosa i immobilitzat després que s'arrenqués la sonda perquè ha decidit de continuar la vaga de fam.

Condemnen "l'Escamot Dixan"

Cap rastre de les armes de destrucció massiva

L'atzar -diguem-ne així- ha volgut que quatre anys després coincidissin en el temps la revelació d'Aznar que a l'Iraq no hi ha armes químiques i la sentència parcialment condemnatòria a l'Escamot Dixan. El tribunal absol de tots els càrrecs en Mohamed Nebbar -que va ser alliberat després del judici el desembre passat, però no sense haver passat 3 anys i mig segrestat en presó preventiva- i tots els companys de tinença d'armes -és a dir, ara és l'Audiència Nacional qui ha de reconèixer que el Dixan era Dixan, que "las armas químicas preparadas para matar a mucha gente" que va dir Aznar del Dixan per ficar-nos en la guerra de Bush contra el poble iraqià, eren, efectivament, Dixan. Però fins i tot així, en un moviment contra tota lògica, l'Audiència Nacional ha gosat condemnar 5 dels companys -incloent-hi en Souhil, que segueix en llibertat a dia d'avui malgrat que va enfrontar-se, com la resta de companys, a la petició fiscal d'entre 20 i 30 anys de presó- a 13 anys per pertinença a banda armada (com ha quedat clar, sense armes) i falsedat documental amb finalitats terroristes. Des

del sentit comú no sembla possible que un cas que el jutge tanca sense cap acusació i es reobre exclusivament perquè ha aparegut un nou informe -ni més ni menys que de l'FBI- sobre les famoses armes químiques acabi amb una condemna que, tanmateix, justament aclareix que d'armes químiques no n'hi ha hagut mai cap. Però encara que sembli impossible això és el que diu el Tribunal.

Amb aquests antecedents i amb el que es va veure a la Sala -"L'acusació naufraga" titulava, per exemple, el Punt a la portada- la sentència havia de ser per força -diguem-ne- "curiosa". I ho és. Segons la sentència, l'Escamot Dixan donava suport a uns algerians que van ser detinguts el 2003 a França, algun dels quals havia estat a Catalunya i havia conegut alguns del companys del Dixan. Aquesta construcció es basa en la comissió rogatòria francesa que, formalment, va fer que s'obris l'Operació Llac, demanant que s'interrogués alguns dels companys. De fet, la policia francesa no va mostrar cap interès per fer-ho quan van ser detinguts - i aquest va ser un dels motius pels quals el

jutge Ruiz Polanco va arxivar la causa-; els detinguts a França van declarar davant de la policia sense advocat i van denunciar tortures; i ni tan sols se sap si a França han arribat o no a ser condemnats per alguna cosa.

Com a prova de les perilloses activitats de l'Escamot Dixan, un telèfon mòbil foradat que la sentència considera que podria ser utilitzat com a detonador -esperem que no sigui gaire perillós perquè no era a la Sala durant el judici perquè la policia va tornar-lo als propietaris (per cert, cap dels imputats) quan es va arxivar la causa- que, curiosament, la mateixa sentència no considera arma quan els absol per tinença d'explosius.

Per reblar el clau, la "falsedat documental amb finalitats terroristes" -per la qual el tribunal castiga dues vegades l'Escamot Dixan, perquè la utilitza com argument per condemnar-los com a banda armada (sense armes) i els torna a condemnar per la falsedat en si. El tribunal condemna sense cap problema tots els companys, i per fer-ho utilitza situacions tan variades com la de l'Ali, per un carnet de conduir algerià que és autèntic; en Souhil, per una fotocòpia plastificada del seu permís de residència que ningú dubta que és perfectament autèntic; o a altres companys per haver entrat a l'Estat espanyol amb la identitat canviada -cosa que no només reconeixen sinó que van fer els tràmits pel permís de residència amb la seva identitat real- quan van haver de fugir de la guerra civil algeriana, amb finalitats més que terroristes, de supervivència.

En fi, el culebrot de l'Escamot Dixan -que ara encara és més Dixan- continua, i les mobilitzacions, també. Ara, tocarà al Tribunal Suprem resoldre el recurs de la defensa demanant l'absolució de tots els companys, i, novament, caldrà pressionar el Govern del PSOE -responsable de la posició que pren la Fiscalia- i el Tribunal. De moment, la Plataforma Aturem la Guerra de Girona ja ha fet dues concentracions de rebuig a la sentència, està engegant una campanya de faxos i té convocada pel 3 de març una manifestació (19h, Pont de Pedra de Girona).

Escamot Dixan: absolució!

Tralla. Girona

Agressió feixista a Terrassa

La matinada del dissabte 17 de febrer, a la ciutat de Terrassa (Barcelona), un grup de companys i companyes membres de Joves Comunistes (JC) i de Joves d'Esquerra Verda (JEV) van patir una brutal agressió per part d'un grup de 12-13 neonazis (...) Els feixistes van identificar un dels companys agredits com a membre i responsable d'una de les organitzacions polítiques de la localitat, esmentant fins i tot el seu nom, i van decidir anar a per ell. Es van acarnissar bestialment i amb contundència amb els nostres companys i companyes. (...) El resultat de la pallissa va ser dramàtic, tot i que podria haver estat molt pitjor. Tres companys de JEV van resultar ferits, però afortunadament ja han estat donats d'alta pels serveis hospitalaris, i un company de JC n'ha sortit més malparat. Es troba ingressat encara amb dues costelles i el tabic nasal trencats, i tota la cara desfigurada. (...) [Els feixistes] portaven cadenes i fins i tot armes blanques, com un matxet. És clar que aquella nit havien sortit de "cacera", com ells diuen, a veure qui podien agredir. (...) És clar que els autors d'aquesta barbàrie són només les forces de xoc de grups polítics d'extrema dreta, i que aquesta manera d'actuar respon a ordres que vénen de més amunt. (...) Esperem i desitgem que aquests fets no quedin impunes, com per desgràcia ha passat en d'altres ocasions. Davant l'avenç del feixisme, només ens queda reafirmar-nos en el nostre projecte de societat socialista (...). El feixisme NO PASSARÀ, ni a Terrassa ni enlloc del món.

Joves Comunistes de Terrassa

Nota: els dos detinguts per l'agressió van ser posats en llibertat pel jutge.

Àmplia reacció a Girona a l'atac de Mossos d'ICV-EUiA

Núria Pórtulas, a casa i lliure, ja!

La brutal escalada repressiva dels mossos d'esquadra d'IC-V-EUiA amb desallotjaments a Barcelona dia sí i dia també, va traslladar-se el 7 de febrer a Girona per detenir la Núria Pórtulas sota la llei antiterrorista. Els Mossos d'en Saura van desplegar-se de matinada amb espectacularitat cinematogràfica per escorcollar el Kork, la casa okupada on viu la Núria, i dels seus pares. El muntatge de la Brigada Central d'Investigació d'en Saura havia començat dies abans, quan en un control van parar arbitràriament el cotxe en què viatjava la Nuri i hi van comissar -del tot il·legalment, per cert- pamflets anarquistes i una llibreta blava.

La Nuri és políticament activa en els moviments llibertaris, i últimament ha participat en la campanya contra l'empresonament d'en Juan Surroche, també de Sarrià de Ter, que l'Audiència Nacional està a punt d'extradir a Itàlia, que l'acusa d'haver participat en una acció de grups anarquistes contra les deportacions de treballadors immigrants.

Jugant, no gens innocentment, a ajuntar fragments de les diverses notes disperses per l'ara famosa llibreta blava els esbirros d'en Saura han complert una fita més en la criminalització gosant bastir contra la Nuri una acusació de pertinença a (no se sap quina) banda armada. El nou muntatge dels mossos és tan grotesc que fins i tot la franquista Audiència Nacional ha passat per l'esquerra en Saura: primer el jutjat central de guàrdia va denegar una tercera petició d'escorcoll als mossos a una casa okupada de Breda, després va dictar presó preventiva però excepcionalment condicionada a rebre més proves dels mossos i, finalment, el nou jutge instructor del cas ha demanat informe al fiscal sobre si l'Audiència és realment competent, és a dir, sobre si pot considerar-se realment que s'ha d'instruir el cas com a "terrorisme".

Aquesta vegada a la policia política d'IC-V-EUiA potser està a punt de sortir-li el tret per la culata. Des del mateix dia de la detenció, una assemblea d'amplíssim espectre -la família, els seus companys, amics, escoltes, veïns de Sarrià de Ter i organitzacions polítiques (i Lluita Internacionalista entre elles)- tira endavant la campanya per la seva llibertat, l'arxiu de la causa i l'exigència de responsabilitats polítiques. L'endemà de l'operació dels esbirros d'en Saura hi va haver la primera concentració -que s'ha convertit en setmanal: cada dimecres a la seu d'IC-V a Girona (a las 20.30) i a Barcelona (a les 19.30). I el dissabte 10 una manifestació -la més gran i combativa a Girona des de fa un grapat de mesos- des de la Subdelegació del Govern de l'Estat espanyol als jutjats amb parada, novament, a la seu d'ICV. L'ajuntament de Sarrià de Ter ja ha aprovat -per unanimitat- una moció de suport a la Nuri, i a més de les concentracions setmanals hi ha convocada una altra manifestació -dissabte 24 a les 7 del vespre a la Subdelegació del Govern a Girona- i es recullen adhesions -que alhora s'envien al Govern de la Generalitat i als membres del Tripartit- individuals i col·lectives a www.elsud.org/nuria. En el capítol de vergonya -aliena- la que produeix el fet que -llevat de comptadíssims militants de base d'EUiA que han assistit individualment a les mobilitzacions- no hi ha hagut ni un sol pronunciament públic des de l'interior d'IC-V, ni EUiA ni cap dels partits que en formen part. Tan de bo també a ells els acabi sortint el tret per la culata.

**Com diuen les manis: Núria,
llibertat! Prou muntatges
policials! Fora la llei
antiterrorista!**

Furgonetes dels Mossos "protegeixen" la seu d'ICV a Girona, a la manifestació per la llibertat de la Núria

Tralla.Girona

8 de març

Dona treballadora: lluita!

A causa de la crisi econòmica, la patronal -que vol mantenir els beneficis- juntament amb el govern - que se'n fa còmplice- ataca els drets socials i laborals de les treballadores i els treballadors.

En aquest context es constata que tot i les lleis suposadament més progressistes i reguladores dels drets de les dones i les suposades polítiques per la igualtat, les dones en el mercat de treball continuem patint el doble d'atur que els homes; que es mantenen les diferències salarials, amb un 30% menys la dona que l'home; i amb sectors molt feminitzats com el comerç i els serveis: neteja, cura de les persones, telemàrqueting, monitores de menjador, dependentes, etc...en què els sous són molt més baixos.

Aquesta situació accelera la pobresa de les dones i afegeix a les rebaixes salarials l'augment del cost de les coses bàsiques de la vida com el menjar, la vivenda, etc, cosa que elimina les nostres possibilitats d'independència i de lluita contra l'opressió.

D'altra banda ens trobem que les dones patim més precarietat laboral perquè la manca de serveis públics i gratuïts obliga o aboca moltes dones a jornades laborals a temps parcial o a tornar a casa, de forma que la pobresa es feminitza cada cop més.

El govern i la patronal extreuen grans beneficis d'aquesta situació, com ho fan amb els treballadors i treballadores immigrants sense papers. Els homes

en feines productives que generen el màxim benefici; i les dones, moltes d'elles treballadores en la cura de les persones, sense drets socials i laborals de manera que cobreixen un espai desatès i resolen, en molts casos, les obligacions de l'Administració com a responsable de generar recursos i serveis per a la població.

Pilar, Marga i Carme. Barcelona

8 de març: Què celebrem

La tendència a diluir el significat de classe i de lluita de les celebracions històriques del moviment obrer fa que una nebulosa de xifres i dades creuades intenti sepultar l'origen del 8 de març, sembrant el dubte sobre la seva credibilitat. Un intent en va, perquè sabem que cada classe fa les celebracions que li corresponen i que, per més que s'intentin canviar els continguts dels esdeveniments, els continguts els aporten els subjectes que hi participen.

La tradició obrera explica que les treballadores d'una fàbrica tèxtil de Nova York es van declarar en vaga contra els baixos salaris, la jornada de 12 hores i el treball infantil. Van ocupar la fàbrica, i l'empresari va fer incendiar-la amb les vagues dins, assassinant-ne 129. Això va passar el 8 de març de 1908, pel que sembla, diumenge (cosa que malgrat les objeccions d'algú que deu haver vist una vaga només a les pel·lícules, no invalida en absolut que succeís realment així). A més,

la tradició obrera afegeix que el color que durant anys ha estat l'enseny del moviment de lluita de les dones era el dels teixits amb què treballaven abans de la vaga.

Celebrant aquesta data rescatem la lluita d'aquelles dones i recordem el caràcter i la manca de principis dels explotadors, que no estalvien cap mitjà per obtenir els seus beneficis, com veiem cada dia a la nostra feina, a les lleis que promouen per assegurar-se la impunitat i els beneficis, i en les mesures que prenen arreu del món. També celebrem que aquelles dones treballadores, que aleshores no tenien ni tan sols dret a votar, s'unissin per lluitar contra l'explotació. I convertim aquesta celebració en un dia de lluita pels drets de les dones, com a dones i com a treballadores, que segueixen essent calcinats per la barbàrie capitalista.

Per alguns i algunes altres, el significat del 8 de març és molt diferent. I és clar perquè.

Luca

Les dones hem recuperar el protagonisme i exigir:

- **Igualtat salarial entre dones i homes per feines equivalents.**
- **Cap acomiadament per embaràs.**
- **Prou assetjament sexual.**
- **Repartiment de la feina entre dones i homes per eliminar l'atur, amb un salari mínim de 1.200 euros.**
- **Feina estable: eliminació dels contractes temporals i a temps parcial.**
- **Ampliació dels serveis públics i gratuïts, amb gestió directa no subcontractada: escoles bressol, residències per a la gent gran i discapacitada, sanitat; ensenyament i feines de cura de les persones, etc.**
- **Derogació de la Llei d'estrangeria.**
- **Formació pública i gratuïta en llengües per a les dones immigrades.**
- **Cobertura dels serveis públics a totes les persones immigrades.**
- **Reconeixement del treball de cura de les dones immigrades amb i sense papers.**

I amb les lluites d'aquí i de tot arreu... Lluitem contra el patriarcat i el sexisme cultural que ens oprimeix, contra l'opressió de les dones a tot el món, per la llibertat sexual i la llibertat d'expressió i contra la sobreplotació; lluitem pels drets laborals i socials!

Portugal

Triomf del Sí al referèndum de despenalització de l'avortament

El passat 11 de febrer es va realitzar un referèndum a Portugal, sobre la Despenalització de la Interrupció Voluntària de l'Embaràs. Aquesta és la segona vegada que el país fa un referèndum sobre aquesta temàtica, ja que l'avortament seguia considerat un crim, amb excepció dels casos en què l'embaràs presentés perill de mort o lesió greu per a la salut física i psíquica de la dona, en cas de malformació congènita o malaltia incurable del fetus, o en casos de violació de la dona.

La llei preveia, així, la criminalització de les dones per la Interrupció Voluntària l'Embaràs, preveient persecució policial, investigació pel ministeri Públic i el judici de dones per aquesta pràctica (entre 1998 i 2003, es van fer 30 judicis per aquesta llei). La pena podia arribar fins a 3 anys de presó. A Europa, l'avortament només continua sent il·legal a Polònia, Malta i Irlanda. En la major part dels països d'Europa, com a Itàlia, aquesta pràctica està legalitzada.

Si el primer referèndum (1998) va donar una ajustada victòria al NO a la despenalització (50,91% contra 49,09%), el referèndum de l'11 de febrer va donar una victòria folgada per al Sí, amb un 59% de la votació (2.238.053 vots), contra 41% (1.539.078 vots). Aquest referèndum es va caracteritzar, a més, per un alta abstenció (56%), encara que va ser inferior a l'abstenció de 1998.

La victòria del Sí va ser una important conquesta democràtica per a les dones i per a la classe treballadora portuguesa, els sectors que més sofrien amb l'avortament clandestí i la penalització existent. Per això, veiem aquest resultat com una important victòria.

No obstant això, si aquest referèndum va ser un triomf per a les dones i treballadors del país, va portar també un reforç conjuntural del govern burgès de torn, que va fer campanya pel Sí. De fet, el govern de José Sócrates (Partit Socialista) va pretendre, des de l'inici, desviar l'atenció dels treballadors de la dura ofensiva que està portant a terme contra els seus drets: tancament de maternitats, centres de salut i escoles, augment de l'edat de jubilació i reducció de les pensions i dels salaris, entre d'altres.

Després d'haver enfrontat manifestacions amb milers de persones, com no es veien des de fa alguns anys, i

diverses vagues, des del sector públic fins al Metro de Lisboa, en els mesos d'Octubre i Novembre, el govern va aconseguir desviar el gran tema de l'actualitat política de les lluites dels diversos sectors contra ell cap al referèndum, durant gairebé dos mesos.

Així, Sócrates (com Zapatero a Espanya) va utilitzar el referèndum per a blanquejar la seva política neoliberal, concedint una parcial legalització de l'avortament, de forma de cobrir amb un mantell de "esquerra" tota la seva veritable política de dreta. Va aconseguir que guanyés la posició que defensava i va aconseguir, a més, amb aquesta mateixa posició desmuntar conscièntment l'ascens que existia en el país contra les seves mesures impopulars, conduint-lo cap a l'activitat conjunta pel Sí de l'esquerra.

En aquest procés va tenir clarament com aliats el Partit Comunista Portuguès i el Bloc d'Esquerra que van fer campanya pel Sí sense diferenciar-se del govern i van baixar les seves "armes de batalla" contra el mateix, en nom de no trencar la "unitat del Sí".

Amb tot, la batalla sobre el tema de l'avortament no està realment acabada. Cal que sigui el Servei Nacional de Salut qui garanteixi les interrupcions voluntàries de l'embaràs, amb el risc que tot segueixi igual. Ens cal una política més global d'accés gratuït i simplificat als mètodes anticonceptius, de campanyes de planificació familiar i la implementació de classes d'educació sexual en les escoles. En relació amb tot això, el govern s'ha mostrat ambigu i aquesta és una lluita fonamental perquè les dones, i la classe treballadora en general, puguin guanyar a fons amb aquest canvi que va significar la victòria del Sí.

Però és també la lluita contra les mesures del govern que ha de continuar: a les escoles, als llocs de treball, per a construir alternatives combatives que puguin ser l'embrió de les pròximes lluites contra el Govern que, tard o d'hora tornaran a sorgir perquè, per tal de complir les regles de la Unió Europea i del Pacte d'Estabilitat i Creixement, vindran nous i més durs atacs contra els treballadors. En aquestes lluites hi seguirem estant per construir una alternativa revolucionària.

*Cristina Portela y Flor Neves.
Ruptura-FER (sec. portuguesa LIT-CI)*

Els experts confirmen el canvi climàtic

Els efectes de la cursa per augmentar el benefici patronal

El mes de febrer es reunia a París el Grup de Treball I del Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic. Aquesta era una més de les seves reunions, en concret la desena, però tots els mitjans de comunicació se n'han fet ressò. Per primera vegada, el grup d'experts més important sobre el Canvi Climàtic es posava d'acord que les causes principals d'aquest són conseqüència de l'activitat antropogènica, fonamentalment l'agricultura i l'ús de combustibles fòssils.

La preocupació per les conseqüències que poden tenir en el clima les emissions dels gasos d'efecte hivernacle no és nova. Fa quinze anys, a la Cimera de la Terra celebrada a Rio, 168 governs signaven el Conveni Marc sobre el Canvi Climàtic. Cinc anys més tard, a Kyoto, se signava un altre acord que intentava frenar aquestes emissions. De nou és paper mullat, perquè la seva aplicació estava supeditada a l'aprovació per part dels diversos governs i a la seva adhesió. Els EUA, responsables del 25% de les emissions dels gasos d'efecte hivernacle, no l'han signat mai adduint que una reducció en la utilització de combustibles fòssils com a font d'energia causaria una greu crisi econòmica. A més durant aquest deu anys i reunió rera reunió s'ha anat buidant de contingut.

En aquests anys també hem vist com s'intentaven contrarestar els informes científics que predeien les greus conseqüències de l'escalfament del planeta sobre el clima amb altres que minimitzaven les conseqüències de les emissions (alguns d'ells finançats per les grans companyies petroleres). D'aquí la importància de l'informe presentat, ja que per primera vegada hi ha consens, per part dels experts, en

les conseqüència que tindrà sobre el clima la variació de la temperatura a causa de l'emissió i acumulació a l'atmosfera dels gasos d'efecte hivernacle, procedents, principalment, dels combustibles fòssils.

Hi ha qui intenta justificar els canvis que s'observen en el fet que el clima de la Terra no ha estat constant al llarg de tota la seva història. Però la informació paleoclimàtica -que es troba principalment en les grans glaceres, així com en altres registres fòssils- posa de manifest que aquests canvis, fruit principalment de causes naturals, es caracteritzaven per ser molt lents al llarg del temps. Les dades que ara es coneixen recolzen la interpretació que la calor de l'última meitat del segle XX és inusual com a mínim en els últims 1300 anys. A més alerta del fet que l'última vegada que les regions polars van ser més càlides que ara durant un període llarg de temps (d'això fa uns 125.000 anys) les reduccions en el volum del gel polar van produir un augment del nivell del mar de 4-6 metres.

És cert que en els últims 150 anys s'ha alliberat a l'atmosfera en forma de diòxid de carboni una part important del carboni que contenien els anomenats combustibles fòssils (petroli, gas, carbó). Però només la

seva descoberta i utilització no és suficient per poder explicar la situació actual, les dificultats per aconseguir la limitació de les emissions i dels seu ús (malgrat que és un recurs limitat) i aconseguir alternatives energètiques.

Gràcies a la descoberta del petroli com a matèria primera, ha estat possible la síntesi d'una gran quantitat de nous materials (es calcula que cada any es poden arribar a sintetitzar aproximadament un milió de nous compostos); de noves substàncies orgàniques, algunes molt importants en la fabricació de nous medicaments; un increment important en el rendiment agrícola, gràcies a la utilització d'adobs sintètics i llavors modificades; i el seu ús com a combustible (directament o per transformar-se en electricitat).

La disponibilitat de grans quantitats d'energia ha permès canvis tecnològics aplicats a la indústria i a l'agricultura. Això ha representat un canvi molt important en les condicions de vida que ha tingut com a conseqüència un fort creixement demogràfic. Mentre la població mundial es va mantenir estable al voltant d'uns 150 milions d'habitants durant molt segles, en els últims 150 anys la població ha

augmentat de forma exponencial i actualment és d'aproximadament uns 6.000 milions d'habitants (hi ha càlculs que prediuen que pot arribar als 10.000 milions en els propers 50 anys). En aquest moment la major part de costos de tots els continents estan ocupades per assentaments humans i cada vegada més disminueix la quantitat de terra fèrtil ja sigui per esgotament o perquè és sòl urbanitzable. Això fa que petits canvis en la climatologia de la Terra puguin tenir fortes repercussions en les poblacions.

Coneixement dels canvis en el clima

En els últims anys s'ha aconseguit un progrés en els coneixements de com el clima està canviant en l'espai i en el temps gràcies a la millora dels registres, a la disponibilitat d'un major nombre dades i l'anàlisi d'aquestes, a un coneixement millor dels límits de la incertesa en les prediccions i a una varietat més àmplia de les mesures. El resultat és que l'escalfament del sistema climàtic és inequívoc.

La principal importància del document "Canvi climàtic 2007: les bases científiques i físiques", presentat a París, és que per primera vegada els principals experts en el tema s'han posat d'acord sobre les causes del canvi climàtic.

El que fa pocs anys eren només estimacions, avui ja són una realitat. Així algunes de les observacions i registres dels últims anys són:

-Onze dels últims dotze anys es troben en el rànquing dels dotze anys més calorosos en els registres de temperatures superficials que es coneixen (des de 1850).

-Nous sistemes d'anàlisi, per globus sonda i satèl·lit, han mesurant que les temperatures de les capes baixes i mitges de la troposfera mostren valors d'escalfament que són similars als dels registres de temperatures superficials.

-El contingut mig en vapor d'aigua a l'atmosfera ha augmentat en els últims vuitanta anys sobre la terra i els oceans, així com a la troposfera superior. Això és coherent amb la quantitat de vapor d'aigua que l'aire calent pot contenir.

-Les observacions fetes des de 1961 mostren que la temperatura

mitja dels oceans ha augmentat fins a profunditats d'almenys 3000 metres. Els oceans han absorbit més del 80% de la calor que s'ha afegit al sistema climàtic. Aquest escalfament, més l'aportació d'aigua com a conseqüència de la disminució de les glaceres de les muntanyes i de la capa de neu dels dos hemisferis contribueix a l'augment del nivell del mar.

-En algunes grans regions s'han analitzat les tendències a llarg termini de la quantitat de precipitacions des de 1900 a 2005. S'ha observat un augment significatiu de les precipitacions a la part est d'Amèrica del Nord i Amèrica del Sud, al nord d'Europa i al nord d'Àsia i Àsia central. També s'ha observat una increment de la sequera al Sahel, el Mediterrani, l'Àfrica del sud i part del sud d'Àsia.

-La freqüència d'episodis de precipitacions fortes s'ha incrementat en la majoria de les àrees, en consonància amb l'escalfament i l'increment del vapor d'aigua observat a l'atmosfera.

-Increment de l'activitat dels ciclons intensos com a conseqüència de l'increment de la temperatura de la superfície del mar als tròpics.

Repercussions dels canvi del clima en la població mundial

Els canvis en la climatologia del planeta no distingeixen unes zones de les altres, ja que l'atmosfera sí que està "globalitzada". Però les conseqüències sobre la població no són les mateixes. Així en les zones pobres una "catàstrofe natural" com un huracà, unes

pluges torrencials capaces de sepultar tota una població en un riu de llot o grans sequeres empitjoren encara més les condicions de vida i/o causen un nombre elevat de morts.

A més, el cost de la reconstrucció d'aquestes zones recau en els governs d'aquests països que ja estan fortament endeutats i que reben com ajuda per part dels veritables culpables nous préstecs que incrementen el deute extern i que empobreixen encara més la seva població.

Mentre les grans potències imperialistes, de la mà de les seves empreses multinacionals, segueixen aplicant el seu lema "han de créixer els beneficis constantment i de forma contínua, si no estem en crisi". En una situació de crisi de sobreproducció com l'actual això només és possible amb una reducció dels costos de producció. Per aconseguir-ho cal que els preus de les matèries primeres siguin tan baixos com sigui possible -entre elles l'energia-, una sobreexplotació de la mà d'obra i reduir al màxim els costos ambientals. Per molts acords que signin sobre limitacions d'emissions i compromisos energètics, no es podran complir mai mentre es mantingui com a model econòmic el capitalisme, que en la seva cursa desenfrenada per incrementar els beneficis sacrifica a la guerra, a la pobresa més extrema, a la gana i a la mort una part molt important de la població mundial.

Anna. Barcelona

Moreno: 20 anys després

El 17 de febrer vam fer un acte d'homenatge a Nahuel Moreno. Va servir no només per recordar la lluita incansable del que va ser fundador del nostre corrent internacional (vegeu el suplement del LI 76) sinó per abordar la realitat actual i les dificultats que tenim per construir un partit revolucionari internacional.

Vint anys després de la mort de Moreno, la LIT-IV Internacional és una organització molt més afeblida numèricament que la dels últims anys de vida de Nahuel Moreno. S'imposa la necessitat d'un balanç que expliqui els motius d'aquesta reducció de forces entorn a la LIT, i que amb això ajudi a projectar el

Restauració i revolució política

Moreno va dedicar els últims temps de vida a impulsar un acord amb el WRP que permetés a la LIT-qi tenir presència a Europa, conscient que aquest continent es trobava en el centre de la lluita de classes mundial. Moreno va morir el gener del 87, el 85 Mijaíl Gorbaxov havia estat escollit secretari general i l'abril presentava la perestroika al Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica (PCUS). Que el text parlés de democratització i d'aprofundir el socialisme, va aixecar falses esperances. El SU de la IV Internacional va aplaudir la iniciativa, però no va ser aquesta la posició de la LIT, que va veure en la perestroika l'actuació decidida de la direcció burocràtica russa per restaurar el capitalisme a la URSS. Efectivament, des de dalt i després d'haver saquejat el país per mantenir els seus privilegis i haver-lo dessagnat amb una repressió interminable, la burocràcia estalinista es disposava a convertir-se en propietària dels ingents recursos de la URSS. Però la perestroika formava part d'una contraofensiva reaccionària que va començar a principis dels 80

A finals dels 70 el moviment de masses estava en alça, perdurava la derrota dels EUA al Vietnam, l'ascens arribava de ple a Europa i es produïen els processos revolucionaris de Nicaragua i l'Iran. A l'Est europeu i la URSS creixia el moviment antiburocràtic, en l'orientació de la revolució política que havia definit el trotsquisme: per fer fora la burocràcia contrarevolucionària del poder i defensar el caràcter social de la propietat.

Els ulls de la classe obrera internacional es van girar cap a Polònia, on un sindicat, Solidarnosc, comptava amb deu milions d'afiliats i posava en qüestió el poder de la burocràcia. A la direcció de Solidarnosc, l'esquerra revolucionària pugnava amb l'imperialisme i l'església. Edmund Baluka, el

dirigent indiscutible dels aixecaments del 70, era ja militant trotsquista i participava en aquesta esquerra revolucionària enfront de Walesa, l'home de l'Església. Però un cop d'estat el 1981 dirigit per Jaruzelski amb el suport del Kremlin i el vistiplau de l'imperialisme americà i europeu va tallar aquest procés i va il·legalitzar Solidarnosc. Va haver-hi fortes resistències, Walesa va anar a la presó, però des del primer moment i mentre les forces repressives atacaven amb tota la força els activistes obrers, va començar la transició pactada... cap a la restauració capitalista. En aquesta transició Walesa havia de jugar un paper destacat, però Solidarnosc ja no va tornar a ser el que era.

Contraofensiva imperialista

La derrota de Solidarnosc a Polònia el 1981 tancava un període d'ascens del moviment de masses. L'imperialisme, amb l'ajuda inestimable de la burocràcia estalinista, ja s'havia decidit per la restauració capitalista, reprenia el timó de la lluita de classes mundial i imposava una forta contraofensiva: la va anomenar globalització -que també es coneix com a neoliberalisme- amb Reagan i Thatcher com a principals impulsors, però que van aplicar governs de tots els colors contra els treballadors. Dins d'aquesta ofensiva hi ha els plans de restauració als règims estalinistes, impulsats sovint de forma conjunta i pactada entre burocràcia estalinista i l'imperialisme, com va ser el cas de Gorbaxov i la perestroika.

Els moviments de masses a la URSS i l'Est europeu (Berlín 53, Hongria 56, Polònia 56, Txecoslovàquia 68, Polònia 70 i 80) havien tingut un caràcter eminentment socialista, a més d'antiburocràtic, amb la classe obrera en un lloc central. Després de la derrota de Solidarnosc, els moviments antiburocràtics de l'Est que van seguir, inclosa la caiguda del mur de Berlín (89), tenien esperances en

Acte d'homenatge a Moreno a Barcelona 17/2/7

futur de la seva construcció. Hi ha qui explicaria el que ha passat com un producte de la mort de Moreno, de la mateixa manera que expliquen la degeneració estalinista per la mort de Lenin, o la crisi de la IV Internacional en la postguerra per l'assassinat de Trotski, però aquesta forma d'explicar la història pel pes dels dirigents no és la nostra. Certament la política l'acaben fent dones i homes de carn i ossos i la pèrdua de grans dirigents afebleix la capacitat dels partits de respondre en els moments difícils, però el que és determinant són aquests fets, i en aquest cas els que van arribar després de la mort de Moreno.

"la democràcia" en sentit burgès i il·lusions en el restabliment de l'economia capitalista. La joventut i sectors de classes mitges van ocupar el centre de l'escena. No obstant això i, malgrat que aquests moviments no s'enfrontaven directament al procés de restauració capitalista, van acabar amb l'odiat règim estalinista que l'imposava.

L'ofensiva política de l'imperialisme es va completar amb una campanya ideològica reaccionària, amb el suport de l'església, la socialdemocràcia i l'estalinisme reconvertit: que "no hi ha cap altre sistema possible que el capitalista" i que al màxim que es podia aspirar era a la "democràcia parlamentària". El discurs va quallar, va ajudar a demoralitzar milions de treballadors i va permetre el que a la LIT hem anomenat "un vendaval revisionista" que va colpejar tots els corrents revolucionaris.

A la LIT dirigents d'anys de tradició van encapçalat processos de revisió del programa, dels fonaments del marxisme revolucionari... La LIT va esclatar en cinc trossos, i el nucli que va resistir programàticament i política va acabar agrupant un 25% de les forces que tenia quan la mort de Moreno. Pel trotsquisme l'objectiu d'estar a la direcció dels moviments antiburocràtics que podien desembocar en una revolució política a la URSS i l'Est, era una cita amb la història per la qual s'havia preparat des de la seva fundació. Els fets van passar per sobre del trotsquisme, i això es paga car.

Reconstruir la IV Internacional

No obstant això, totes les falses il·lusions en el capitalisme aviat es van esvair a la URSS i a l'Est. El procés de restauració del capitalisme hi està deixant un escenari de fam i destrucció, el mateix que estàn per Àfrica i altres enormes zones del planeta. Sota aquesta realitat, la pressió sobre els treballadors dels països imperialistes empeny a retrocedir una vegada rere l'altra al dictat de l'augment de la plusvàlua empresarial. El capitalisme mostra la seva faceta de règim de sobreplotació, la rapinya imperialista avui es més evident que mai que als carrers de Bagdad o a l'Afganistan. El marxisme continua donant les claus per comprendre la realitat i el

Salutació de l'SI de la LIT-CI a l'acte d'homenatge en el 20 aniversari de la mort de Nahuel Moreno

Sao Paulo 13 de febrero de 2007

Caros compañeros de Lucha Internacionalista y demás presentes en el Acto

Este año de 2007 nosotros estamos homenajeando a nuestro fundador y dirigente histórico Nahuel Moreno a los 20 años de su muerte. Y puede ser que a algún militante o activista que no conozca su obra, apenas lo entienda como una demostración del respeto a su trayectoria de vida militante.

Pero para nosotros es mucho más que eso que y lo queremos transmitir a este Acto. Es que las lecciones que dejó Moreno a la LIT nos ayudan a orientar nuestra militancia y nos diferencian hoy día de todas las corrientes que se reivindican marxistas revolucionarias o trotskistas

Hay muchas las lecciones que podríamos extraer de la obra de Moreno, pero señalaríamos tres:

1. que el movimiento trotskista, que pasó varias décadas en la marginalidad ya que la IV Internacional se fundó "remando contra la corriente", en el apogeo del estalinismo, necesitaba ir al encuentro de las masas. Pero ir al encuentro de las masas en el marco del programa trotskista, no adaptándose a las direcciones existentes. Esta es una lección que continúa actual, en otro momento histórico, donde ya el estalinismo entró en colapso, pero sigue necesario buscar el camino de las masas.

2. Ser fiel a la clase obrera, sus intereses y sus luchas. No buscar atajos ni otros sujetos sociales que la reemplazaran. Como dijo Moreno en su último trabajo: "Nosotros aspiramos que sea la clase obrera la que verdaderamente llegue al poder, por eso queremos dirigirla". También esa cuestión es extremadamente actual, cuando muchos marxistas y hasta trotskistas vuelven a buscar como guías a sectores o liderazgos y corrientes ajenos a la clase obrera, nosotros mantenemos nuestra confianza en la clase obrera y luchamos por su poder

Y la tercera lección y la que es un marco divisorio entre nuestra LIT y muchos sectores que se dicen trotskistas: que la tarea clave es superar la crisis de dirección revolucionaria. Que reconstruir la IV Internacional es nuestro objetivo estratégico.

Al contrario de algunas corrientes que se autoproclaman la IV u otros que la posponen para un futuro cuando haya partido con influencia de masas, esa es para nosotros una tarea actual y a la cual dedicamos nuestros más grandes esfuerzos. Creemos que estos esfuerzos empiezan a verse correspondido con la aproximación y incorporación de organizaciones y sectores que también buscan la construcción del partido revolucionario mundial como el PST de Colombia, y el PdAC de Italia. Si en el próximo periodo avanzamos en esta tarea estaremos haciendo honor al título de morenistas, con el cual sólo queremos decir que somos trotskistas hoy. Ese será nuestro mejor homenaje, práctico, no sólo a Moreno sino a todos los revolucionarios que dieron lo mejor de sus vidas para que la Internacional viva. Les deseamos un muy buen Acto

**Viva la LIT-CI
Viva la IV Internacional
Moreno Vive!**

SI de la LIT-CI

socialisme no només és possible com alternativa sinó que és més necessari que mai.

El balanç del període passat encara no es pot tancar: s'han afeblit les forces que empenyen cap a la revolució socialista i entre elles, la LIT. No obstant això l'ofensiva imperialista dóna mostres d'esgotament, l'Iraq es comença a convertir en un nou Vietnam per les tropes nord-americanes, a l'Amèrica Llatina hi ha un alça del moviment de masses amb diverses explosions revolucionàries. En absència d'una direcció revolucionària, altres ocupen la direcció del moviment de masses que resisteix les envestides del capitalisme imperialista: al món àrab l'antimperialisme fa créixer l'integrisme islàmic reaccionari, a l'Amèrica Llatina els Lula, Chávez o Evo presenten els seus projectes conciliadors i innovadors que s'estavellen contra els dictats imperialistes i acaben subordinant-s'hi. A l'Europa occidental els seus màxims exponents són l'altermundisme i el negrisme.

Impulsar la LIT que va deixar Moreno i convertir-la en un motor per la reconstrucció de la IV Internacional segueix essent la més gran i important de les nostres tasques. La derrota de l'estalinisme, l'aparell contrarevolucionari de control més gran que ha suportat la classe obrera internacional, obre noves perspectives a aquesta batalla, encara que la passada experiència estalinista dificulta veure que el socialisme no és només necessari sinó possible, i ha generat la resistència a organitzar-se i construir un partit. Avui la classe obrera i la joventut tenen més consciència de la dimensió internacional de la seva lluita i estan alerta contra l'aparició de noves direccions burocràtiques.

Josep Lluís. Barcelona

Palestina. Després de l'acord de La Meca

El xantatge de la fam continua

Manifestació de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins contra els enfrontaments entre Hamàs i Fatah 16/1/07

Els EUA, la UE -amb l'excepció de França-, Rússia i l'ONU s'han negat a reconèixer el nou govern sorgit de l'acord entre Fatah i Hamàs signat a La Meca. Les grans potències han imposat durant el darrer any un bloqueig sistemàtic i ferotge sobre els territoris palestins que ha generat un nivell de misèria desconegut fins ara a Gaza, amb l'objectiu de sotmetre el govern de Hamàs, elegit a les urnes. Així han aconseguit forçar l'entrada al govern del partit d'Abu Mazen, el seu home a Palestina, imposant el dictat imperialista sobre el vot del poble palestí. Però amb això no en tenen prou: els EUA han anunciat que el bloqueig no s'aixecarà si no es pleguen a totes les seves exigències.

L'imperialisme seguirà utilitzant el xantatge de la fam i no reconeixerà cap govern palestí que no compleixi tres condicions: renunciar a la violència, acceptar els acords d'Oslo i reconèixer l'Estat d'Israel. Evidentment, que Israel mantingui tota la violència de l'ocupació, no

hagi respectat cap acord amb l'Autoritat Palestina i no tingui cap intenció de reconèixer un Estat palestí no és obstacle perquè continuï sent el principal aliat de l'imperialisme a la zona. L'última visita de Condolezza Rice, secretària d'Estat dels EUA, només va servir per treure de l'agenda tots els punts que proposava el govern palestí (fronteres, Jerusalem i refugiats) i centrar-se en recordar aquestes condicions.

Després de més de 130 morts en els enfrontaments interns entre Hamàs i Fatah, que pugnaven pel control de les armes i els recursos econòmics de l'Autoritat Palestina, s'havia generat una situació que només afavoria l'ocupant. Israel s'havia encarregat de posar més llenya al foc armant la guàrdia presidencial d'Abu Mazen i permetent que entrés a Gaza per enderrocar el govern electe de Hamàs (vegeu el LI 76), en un gest propi de la política de "contra", que John Negroponte -exambaixador dels EUA a l'Iraq i ara a la secretaria d'Estat nordamericana- va assajar

L'arsenal nuclear israelià amenaça l'Iran

Israel ha anunciat que disposa d'un pla per atacar l'Iran amb armament nuclear. Sense cap autorització dels organismes de control internacional, Israel ha acumulat un arsenal atòmic potentíssim (les fonts parlen d'entre 200 i 500 ogives). El seu cinisme arriba a amenaçar l'Iran, que s'ha sotmès a totes les inspeccions de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica i, a diferència d'Israel, ha signat el Tractat de No Proliferació. L'arsenal israelià d'armes nuclears de destrucció massiva no pot justificar-se de cap manera com un element de defensa. Israel és avui la principal potència nuclear de l'Orient Mitjà. L'autèntic perill per al món no són l'Iran ni Síria, sinó els EUA (l'única potència que ha llençat bombes atòmiques sobre població civil) i Israel. Però aquests no són mai qüestionats, i en canvi s'acusa l'Iraq, l'Iran i Síria d'amenaçar-nos amb armes que no existeixen. Que el consell de Seguretat de l'ONU (els membres permanents del qual són els únics al món "autoritzats" a monopolitzar l'armament nuclear) resolgui un atac sobre l'Iran per evitar que continuï el seu programa d'enriquiment d'urani ni legitimarà aquesta intervenció ni contribuirà a fer del món un lloc més segur. Tot el contrari.

Gaza sota el bloqueig

▣ El salari mitjà és de 37 euros al mes

▣ L'atur ha pujat del 33 al 42%

▣ El 75% de la població viu sota el llindar de la pobresa

▣ Als hospitals manquen el 20% de medicines bàsiques

fa vint anys a Nicaragua. Quan el 29 de gener es produïa un atemptat suïcida a Gaza, Haaretz, el principal diari israelià, declarava que Israel no havia de llançar una operació de revenja sobre Gaza: "Quan Fatah i Hamàs ho fan tan bé matant-se els uns als altres, per què ha d'intervenir Israel per animar-los a tancar files contra un enemic comú?"

La situació era insostenible i algunes organitzacions, com la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins (UICTP) van protagonitzar mobilitzacions exigint la fi de la guerra interna. Finalment Hamàs i Fatah van acordar a la ciutat saudita de La Meca, la formació d'un govern d'unitat nacional sobre la base de prohibir el vessament de sang entre palestins, reformar l'Organització per l'Alliberament de Palestina (que fins ara exclou totes les forces que no van recolzar els acords d'Oslo), acceptar la pluralitat política dins de l'Autoritat Palestina i comprometre's en la lluita contra l'ocupació i per la recuperació dels drets del poble palestí (donant prioritat als problemes de Jerusalem, els refugiats, els presos, el mur de l'apartheid i les colònies).

Malgrat reconèixer l'avenç que suposa la fi dels enfrontaments interns, no tenim cap confiança en aquest govern de Hamàs i Fatah, forces que prioritzen la defensa

dels seus privilegis i el control burocràtic del poder en lloc de donar una sortida a la situació duríssima que travessen avui els treballadors palestins.

Les organitzacions obreres hauran de preservar la seva independència i exigir des dels carrers, amb la mobilització, mesures reals per millorar les seves condicions de vida i restar vigilants perquè no tornin a arribar a acords amb Israel o amb l'imperialisme que es girin contra el poble palestí.

El bloqueig imperialista té sentit perquè a Palestina la direcció de Fatah estava disposada a capitalitzar-lo explotant la

desesperació del poble forçada per la gana per fomentar l'enfrontament intern i recuperar el poder. Díficilment s'abandonarà aquesta línia mentre Abu Mazen, l'home de l'imperialisme a Palestina, segueixi al capdavant de l'organització. No serà fent més concessions, sinó construint un front unit de les forces palestines sense acceptar les condicions de l'imperialisme, que es podrà trencar el bloqueig. Caldrà la solidaritat dels treballadors i dels pobles d'arreu del món compromesos amb la lluita antimperialista.

Cristina. Barcelona

Provocació a l'esplanada de les mesquites

El 6 de febrer Israel va desplegar tres mil soldats de les unitats especials militars i de seguretat en una àrea de cinc quilòmetres quadrats de la Ciutat Vella de Jerusalem sota ocupació. Els bulldozers van engegar un projecte d'excavacions a 50 metres de la cúpula de La Roca i de la mesquita d'Al-aqsa, que per als musulmans és el tercer lloc sagrat de l'Islam. Desenes de palestins van resultar ferits en els enfrontaments. Gairebé una vintena d'importants arqueòlegs israelians van oposar-se al pla d'excavacions el març de l'any passat, argumentant que malmetria greument un dels jaciments arqueològics més importants del món. Aquest projecte no és sinó un pas més en el vell esforç d'Israel de dur a terme una neteja ètnica a Jerusalem. El projecte de "judeïtzació" de la ciutat no només pretén fer fora tota la població palestina sinó esborrar totes les restes de la seva història. Precisament va ser a l'esplanada de les mesquites de Jerusalem on l'ocupació militar ordenada per Sharon el setembre de 2000 va ser la gota que va fer vessar el got i va desencadenar l'esclat de la II Intifada.

Contra l'asfíxia que imposa l'imperialisme

Primer de Maig a Gaza: Trenquem el bloqueig!

Després de la gira de dos companys de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins (UICTP) a l'estat espanyol, des de LI hem acordat amb aquesta organització palestina reunir una delegació sindical per participar en els actes del proper 1 de Maig a Gaza, com a proposta concreta per actuar contra el bloqueig imposat per l'imperialisme. Companys i companyes de diverses organitzacions sindicals y de diferents zones de l'Estat s'han implicat a la campanya.

L'acord inclou també impulsar una campanya de pronunciaments d'organitzacions i institucions de l'estat espanyol contra el bloqueig, i la difusió d'informació actualitzada sobre la situació als territoris palestins.

Ara, amb els companys ja de tornada a Gaza, hem començat la campanya per a construir aquesta delegació que viatjarà el 1 de Maig a donar suport a la UICTP i a seguir amb ells, a més de la manifestació del dia internacional dels treballador, les activitats que ens proposin. Això

també suposa recollir fons per a finançar el viatge. Per a això preparam diverses activitats a les quals et convidem a participar i difondre. Sabem que la situació econòmica és cada vegada més difícil, no obstant això, aquest ens sembla un esforç que val la pena de fer, tant pel que pot significar la UICTP pell futur de Palestina, com

per la importància del suport internacional entre els treballadors. Per dir-ho en paraules del company Fayeze, secretari del sindicat, "quan un viu en una presó, s'alegra de rebre la visita dels seus amics i els qui són lluitadors com ell". Paraules tal vegada poc solemnes, però plenes de significat per a molts treballadors, treballadores i joves.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Llucha Internacionalista es una organización trotskista. Nuestro objetivo es la revolución socialista, para acabar con el capitalismo y construir el socialismo. Impulsamos la lucha obrera y joven, y la democracia obrera. Defendemos el derecho de autodeterminación de los pueblos, que es negado por el Estado Monárquico, un régimen que hay que abolir. Nuestra lucha es internacionalista: pretendemos la reconstrucción de la IV Internacional. LI es sección simpatizante de la Liga Internacional de los Trabajadores-Cuarta Internacional (LIT - CI).

LI